

Univerzita Karlova v Praze

Fakulta humanitních studií

Online sexuální zneužívání nezletilých:

Kvalitativní a kvantitativní analýza audiovizuálních materiálů z dokumentu
V síti

Bakalářská práce

Eva Kolářová

Vedoucí práce: Mgr. Renáta Androvičová, Ph.D.

Praha, 2022

Prohlášení:

Prohlašuji, že jsem předkládanou bakalářskou práci zpracovala samostatně a uvedla veškeré použité a citované prameny a literaturu. Současně souhlasím s jejím eventuálním zveřejněním v elektronické či tištěné podobě. Práce nebyla využita k získání jiného nebo stejného titulu.

V Praze dne 24.6. 2022

.....

Eva Kolářová

Poděkování:

Ráda bych tímto poděkovala vedoucí bakalářské práce Mgr. Renátě Androvičové, Ph.D. za její odborné rady, připomínky a pomoc při psaní této práce. Ráda bych též poděkovala Bc. Dominiku Jozefíkovi za pomoc při práci s daty a mé rodině za to, že mě v mém studiu podporují a v těžkých chvílích podrží.

Obsah

1. Úvod	5
2. Teoretická část	7
2.1. Vymezení pojmů	7
2.1.1. Vymezení z pohledu práva	7
2.1.2. Vymezení z pohledu vědeckého výzkumu	8
2.2. Druhy online sexuálního zneužívání nezletilých	10
2.2.1. Sexting	10
2.2.2. Kybergrooming	12
2.2.3. Dětská pornografie	13
2.3. Psychologické aspekty online sexuálního zneužívání	14
2.3.1. Z pohledu obětí – viktimologie	14
2.3.2. Z pohledu predátorů	15
2.4. Typologie online offenderů a jejich strategie	16
2.4.1. Typologie online offenderů	16
2.4.2. Strategie online offenderů	18
2.5. Analýza online interakcí offendera s nezletilým	19
2.5.1. Lingvistická analýza	19
2.5.2. Analýza audiovizuálních dat	20
2.6. Rozdíl mezi proaktivním a přirozeným sběrem dat	20
2.7. Prevence	22
3. Empirická část	23
3.1. Data	23
3.2. Vzorek	23
3.3. Metodologie	24
3.3.1. Přepis dat	24
3.3.2. Otevřené a axiální kódování	26
3.3.3. Selektivní kódování	34
3.3.4. Konec interakce	44
3.3.5. Výsledky – Srovnání jednotlivých skupin mužů s rizikovými kategoriemi	47
3.5. Diskuse	51
3.6. Limity práce	58
4. Závěr	60
5. Zdroje	62
5.1. Vědecká literatura	62
5.2. Internetové zdroje	64
6. Seznam tabulek a grafů	65

1. Úvod

Má bakalářská práce se bude zabývat problematikou online sexuálního zneužívání nezletilých se zaměřením na analýzu videohovorů, které byly získány v průběhu natáčení dokumentárního filmu *V síti* (2020) a poskytnuty laboratoři evoluční sexuologie a psychopatologie v Národním ústavu duševního zdraví. V rámci dokumentu byly třem plnoletým herečkám (Tereze Těžké, Anežce Pithartové a Sabině Dlouhé) založeny falešné profily 12letých dívek na různých internetových platformách a jejich úkolem bylo udržovat komunikaci s lidmi, kteří je na nich oslovili. Herečky byly za 10 dní natáčení osloveny celkem 2 458 internetovými uživateli, a následně vystavovány sexuálně explicitnímu obsahu ze stran těchto uživatelů. Jednalo se převážně o obnažování se, masturbaci, nebo byla dívkám zaslána dětská či zoofilní pornografie. Dívky byly také vystavovány psychickému nátlaku či dokonce vydírání, a dvě ze tří hereček tak muselo po ukončení natáčení vyhledat psychologickou pomoc.

Dokument líčí příběh hereček od castingu, přes online komunikaci s pachateli, až po jejich reálná střetnutí. Po celou dobu musely dívky dodržovat určité zásady (např. se nesměly chovat vyzývavě, psát první apod.), a celé natáčení probíhalo pod dohledem ředitelky Linky důvěry, psychologky, sexuoložky (zároveň vedoucí práce Mgr. Renáty Androvičové, Ph.D.) a právníka. Film tak nabízí jedinečnou příležitost podívat se na proces online sexuálního zneužívání zblízka.

Téma online sexuálního zneužívání nezletilých je relativně nové, jelikož je neodmyslitelně spjata s užíváním internetu. V dnešní době (a v naší společnosti) se najde jen málo jedinců, kteří nikdy nevyužili či pravidelně nevyužívají služeb internetu. Výjimkou v tomto případě nejsou ani děti či dospívající. Se stále se rozrůstající dostupností internetu (a i přes veškerá pozitiva, která internet lidem přináší) však roste i riziko online sexuální interakce mezi dítětem a dospělým. Děti dnes tráví na internetu nemálo času a lidé, kteří se cítí být internetem chráněni (ve smyslu, že jsou více anonymní či dokonce nedosažitelní), se mohou uchýlit k jednání, které by se u nich v reálném životě neobjevilo. U takových lidí pak může dojít ke vzniku sexuální interakce, která pak velmi často zůstane skryta zrakům rodičů.

U dítěte se pak po takovémto druhu interakce může objevit řada následků jako je např. disharmonický vývoj osobnosti, depresivní ladění či dokonce sklony k sebepoškozování či sebevraždě. Proto je nutné snížit toto riziko na minimum. Jednou

z možností, jak toho dosáhnout, je cílit preventivní pop-up zprávy. Ty by se mohly při rizikových konverzacích zobrazovat jednak dítěti, jednak dospělému, případně by upozorňovaly na rizikovou aktivitu poskytovatele služeb či spolupracující instituce zabývající se prevencí. Vývoj algoritmů, které dokážou problematické interakce rozpoznat a na základě toho pak cílit preventivní zprávy, je ale problematický a málokdy postavený na systematické evidenci.

Cílem mé bakalářské práce je tedy snaha o jakousi předpověditelnost nebezpečí, které pro dítě představuje osoba, jenž dítě potká na internetu. Aby dítě mělo ještě šanci z interakce s nebezpečnou osobou odstoupit, je zejména důležité včasné rozpoznání tohoto nebezpečí. Dokud tedy dítě ještě neposkytlo druhé osobě intimní informace či fotografie/videoa nebo dokud si k ní nevytvořilo citovou vazbu, má ještě šanci interakci bez následků ukončit. Moje práce se tedy bude zabývat především počáteční interakcí mezi mužem a herečkou a jejím porovnáním s interakcí konečnou.

Z počáteční interakce budu analyzovat prvních 5 minut videohovoru uskutečněných mezi každým mužem a herečkou, kterou oslovil. Na těchto 5 minutách provedu verbální analýzu za pomoci otevřeného, axiálního a selektivního kódování, a na základě výsledků této analýzy pak rozřídím muže do odpovídajících skupin. Další fází výzkumu bude zjištění, jak dané interakce skončily (tj. zda se zde vyskytlo vydírání, zda proběhla osobní schůzka apod.). Na základě toho pak opět vytvořím skupiny, tentokrát podle míry nebezpečnosti, kterou představují pro dítě. Když pak porovnáím skupiny mužů vzniklých při verbální analýze se skupinami rizikovosti, měla bych být schopna předpovědět, zda bude daná osoba pro dítě nebezpečná či nikoli, a to jen na základě počáteční interakce.

Pokud by se objevil určitý vzorec chování internetových predátorů a bylo by možné jejich nebezpečnost odhalit v počáteční fázi interakce, mohla by má práce přispět ke snížení rizika online sexuálního zneužívání a větší bezpečnosti nezletilých na internetu. To by bylo provedeno formou přesného a na evidenci založeného cílení vyhledávacích algoritmů a preventivních pop-up zpráv, případně automatického nahlašování či zablokování nebezpečných profilů.

2. Teoretická část

2.1. Vymezení pojmů

Online sexuální zneužívání (OSZ) je komplexní problematika, která se pohybuje na hranici řady oborů. Lze na ni tedy nahlížet z právní, sexuologické, kriminologické či psychologické stránky. Zatímco z pohledu výzkumu společenských věd je pojem OSZ relativně dobře vymezen, z pohledu práva je stále poměrně nový a nevymezuje ho přímo žádná konkrétní právní úprava.

2.1.1. Vymezení z pohledu práva

2.1.1.1 *Sexuální zneužívání nezletilých*

V zákoně č. 40/2009., § 187 *O pohlavním zneužití* se zneužití definuje jako „*soulož s dítětem mladším patnácti let či jiný způsob pohlavního zneužívání*“. Co se týče zneužívání mladistvých, zde lze využít definic z §185 *Znásilnění* či § 186 *Sexuální nátlak*, ty ale platí rovněž pro zletilé osoby. Sexuální zneužití dítěte je v České republice trestným činem, stejně jako znásilnění, které platí i pro mladistvé a zletilé.

Definice sexuálního zneužívání přijatá Radou Evropy v roce 1992 pak považuje za sexuální zneužití dítěte „*jakékoli nepatřičné vystavení dítěte sexuálnímu kontaktu, činnosti či chování*“ (Problematika sexuálního zneužívání; 2013). Přičemž pachatelem zneužívání může být jakákoli osoba, které bylo dítě svěřeno do péče či která se s ním jinak dostala do kontaktu – od rodinných příslušníků až po cizí lidi. Tato definice rozlišuje také mezi dotykovým a bezdotykovým zneužitím. Jak je patrné z názvu, v bezdotykovém zneužití nedochází k fyzickému kontaktu pachatele a dítěte, a patří sem např. exhibicionismus či vystavení dítěte pornografii. V dotykovém zneužití pak k fyzickému kontaktu dochází. Z právního hlediska se nebere v potaz to, zda se dítě chovalo vyzývavě či o fyzický kontakt samo stálo.

2.1.1.2. *Online sexuální zneužívání nezletilých*

Čistě fenomén *online sexuálního zneužívání* není v zákonech České republiky definován, avšak lze vycházet např. ze zákona 40/2009., § 186 *O sexuální nátlaku*. Ten je definován jako „*donucení k pohlavnímu styku, sebeukájení, obnažování či jinému srovnatelnému chování za použití násilí, pohrůžky násilí či jiné těžké újmy*“. Důležitým je

také §202 *Svádění k pohlavnímu styku*, kdy pachatel nabízí dítěti úplatu, výhodu či prospěch výměnou za pohlavní styk, sebeukájení, obnažování či jiné chování za účelem pohlavního uspokojení pachatele. Dalšími relevantními zákony jsou např. § 193 *Zneužití dítěte k výrobě pornografie* či § 193b *Navazování nedovolených kontaktů s dítětem*, do kterého spadají především osobní schůzky dospělého s dítětem.

2.1.2. Vymezení z pohledu vědeckého výzkumu

2.1.2.1. *Online sexuální zneužívání nezletilých*

V roce 2020 vyšla kniha *Child Sexual Abuse: Forensic Issues in Evidence, Impact, and Management* zaměřená čistě na problematiku sexuálního zneužívání dětí. Každá kapitola knihy byla napsána odborníky na dané téma a jedna z nich se věnuje i problematice online sexuálního zneužívání dětí. Dozvídáme se zde, že první výzkumy online sexuálního zneužívání dětí se konaly na počátku tisíciletí (2001, 2002, 2003) a poukazovaly především na různorodou a stále rostoucí povahu trestné činnosti odehrávající se na internetu (Bryce, Petherick, 2020). Zaměřené pak byly především na průběh zneužití a na motivaci a léčbu pachatelů. Vzorky těchto kvalitativních studií však sestávaly z malého množství odsouzených pachatelů a není tedy zřejmé, zda lze jejich výsledky zobecnit na celou problematiku online sexuálního zneužívání.

Za posledních 10 let se však výzkum online sexuálního zneužívání zakládá na mnohem rozsáhlejších studiích, které si za cíl kladou jednak porozumět fenoménu jako takovému, a jednak pochopit, v čem se pachatelé online sexuálního zneužívání shodují či odlišují od těch, kteří páchají sexuální zneužívání „klasické“ (Bryce, Petherick, 2020). Výzkum se shodl na tom, že pachatelé online sexuálního zneužívání jsou různorodou skupinou, jejíž motivace, strategie a chování se někdy shoduje a někdy liší od pachatelů klasického sexuálního zneužívání. Neexistuje tak nic, co bychom mohli označit za „prototyp pachatele online sexuálního zneužívání“.

Co se týče *online sexuálního zneužívání dětí*, ani zde neexistuje jedna univerzální definice, která by daný fenomén popsala. Řada studií se však tím, co vše pod online sexuální zneužívání spadá, zabývala. Studie Mitchell, Wolak & Finkelhor (2007) například tvrdí, že k online sexuálnímu obtěžování (*online sexual solicitation*) dochází v případě, kdy: dítě či dospívající je na internetu vyzýváno oddávat se sexuálními aktivitám, sexuální komunikaci

(*sexual talk*) či je nuceno na internetu poskytnout osobní a/nebo intimní informace druhé osobě. Touto osobou pak může být jak dospělý, tak jiný nezletilý a jejich interakce může, ale nemusí ústit v reálnou schůzku. Jiná studie (Baumgartner, Valkenburg, & Peter, 2010) zase zkoumala různé druhy online sexuálního zneužívání a došla k závěru, že mezi vysoce pro dítě nebezpečné patří tyto druhy chování: *pachatel vyhledává na internetu jinou osobu, se kterou by se bavil o sexu; pachatel vyhledává jinou osobu, se kterou chce navázat sexuální vztah; pachatel posílá nahé a/či jinak sexuálně zabarvené fotografie nebo videa; pachatel požaduje po dítěti osobní informace (adresa, telefonní číslo).*

Online sexuální zneužívání nezletilých je jedním z významných problémů současné doby, a proto je ve vědě často zkoumán. Za posledních 20 let se díky výzkumu naše znalosti o problematice velmi rozšířily, ačkoli je potřeba téma zkoumat i nadále, a to zejména z hlediska právní a klinické roviny. Kdyby byla problematika *online sexuálního zneužívání nezletilých* řádně upravena v legislativě – tj. byla by v zákonech ČR jasně definována a penalizována – mohlo by to působit jako jistá forma prevence. Z klinické povahy věci je pak třeba téma řešit především kvůli následné práci jak s oběťmi, tak s pachateli. Volba vhodné léčby je v oblasti zneužívání dětí klíčová. Současné studie na fenomén *online sexuálního zneužívání dětí* nahlíží jako na celek, zkoumají jeho jednotlivé druhy, sledují strategie pachatelů či sestavují jejich typologie. Komparativní studie ho pak porovnávají s klasickým zneužíváním dětí a snaží se jednotlivé pachatele odlišit či nalézt jejich společné znaky.

2.1.2.2. Rozdíl mezi pachateli sexuálního zneužívání a pachateli online sexuálního zneužívání

Jak již bylo zmíněno, neexistuje nic, co bychom mohli nazývat „prototypem pachatele online sexuálního zneužívání dětí“. I přesto však byly objeveny jak rysy společné pro oba druhy sexuálního zneužívání, tak rysy typické pouze pro pachatele *online sexuálního zneužívání*. Jedním z těchto odlišujících znaků je například to, že pachatelé online sexuálního zneužívání zpravidla dosahují vyššího vzdělání a pracovních pozic (Bryce, 2020). Dále vykazují větší míru seberegulace a schopnosti empatie a jejich kriminální historie je také méně rozsáhlá (Bryce, 2020). Z toho lze usoudit, že chování pachatelů online sexuálního zneužívání je zřetelně více prosociální než chování pachatelů klasického zneužívání – mají trvalou práci, čistší trestní rejstřík a se svými oběťmi často sympatizují.

Co se týče sexuálního chování obou druhů pachatelů, více jedinců trpících deviantním chováním či parafilii se nachází ve skupině pachatelů online sexuálního zneužívání, přičemž převažuje výskyt hebefilie (Bryce, 2020). To také vysvětluje, že většina obětí online sexuálního zneužívání jsou dospívající, nikoli děti. Pro oba druhy pachatelů jsou typické obtíže s intimitou, zvládnutím zátěže či se u nich objevuje deprese a/nebo úzkostné stavy, avšak jen pro pachatele online sexuálního zneužívání jsou rovněž typické obtíže s nízkou sebedůvěrou a asertivitou (Bryce, 2020). Z toho lze vyvodit, že nedostatek intimních vztahů může vést ke zneužívání jako takovému, avšak lidé s nízkým sebevědomím si častěji zvolí formu zneužívání na internetu.

Pachatele sexuálního zneužívání a pachatele *online sexuálního zneužívání* mohou sdílet řadu stejných, ale i odlišných znaků. Obě skupiny se mohou také prolínat – tzn. existují rovněž pachatelé obou druhů sexuálního zneužívání, a to v případech, kdy internetová interakce ve fyzické zneužití vyústí. Pokud však porovnáváme pouze pachatele sexuálního zneužívání a pachatele *online sexuálního zneužívání*, zjistíme, že u internetových predátorů nalezneme prosociální a deviantní chování s větší pravděpodobností, a to také v kombinaci s nízkým sebevědomím. Je však třeba zdůraznit, že ne každý člověk vykazující tyto rysy, pachatelem online sexuálního zneužívání je.

2.2. Druhy online sexuálního zneužívání nezletilých

2.2.1. Sexting

Pojem sexting je spojením slov sex a texting, z čehož vyplývá, že se jedná o sdílení intimního či sexuálního materiálu prostřednictvím komunikačních technologií. Na fenomén sextingu se zaměřilo mnoho vědeckých studií, avšak jasná definice sextingu neexistuje. Co se týče sdíleného materiálu, některé studie se zaměřovaly pouze na textové zprávy, některé na fotografie či videa a některé se zabývaly různými kombinacemi těchto tří možností (Barrense-Dias et al., 2017). Tato studie se také zaměřila na jednotlivé úkony (*actions*) sextingu a následně vymezila dvě kategorie: aktivní sexting, do kterého spadá vytváření, ukazování, zasílání materiálu či jeho preposílání třetí osobě; a pasivní, do kterého spadá požadování, obdržování materiálu či bytí o tento materiál žádán (Barrense-Dias et al., 2017). Některé studie se zabývaly pouze jedním typem sextingu, některé tyto dva typy vůbec nerozlišovaly a některé ještě rozlišovali mezi aktivním, pasivním sextingem a preposíláním

materiálu třetí osobě. Další rovina, kterou studie Barrense-Dias (2017) zkoumala, je způsob přenosu sdílených materiálů (*transmission mode*). V tomto ohledu se nemusí vždy jednat o výměnu materiálu mezi dvěma osobami, jelikož studie do pojmu sextingu zahrnuje také sdílení intimních materiálů např. na svém profilu na sociální síti, což znamená, že má dotyčný více příjemců (Barrense-Dias et al., 2017). Jedna studie pracovala také se způsobem, kdy se intimní materiál (např. fotografie) ukáže druhému při reálném (face to face) setkání (Barrense-Dias et al., 2017). Co se týče obsahu materiálu, zde většina studií vycházela z termínů jako jsou: *sexuálně explicitní*, *sexuálně sugestivní*, *sexuální obsah* apod. Některé využívaly pojmů jako: *nahý*, *obnažený* a některé specifikovaly konkrétní části těla (*genitálie*, *hýždě*, *ňadra*).

V českém prostředí se tématem sextingu a rizikového chování dětí na internetu zabýval K. Kopecký et al. a to již přibližně od roku 2010. Z jeho výzkumů vyplývá, že sexting provozuje 7-9 % českých dětí ve věku 11 až 17 let, a to ve dvou jeho formách: jako umístění intimního materiálu na profilu sociálních sítí a jako přímé zasílání takového materiálu druhé osobě. Studie z roku 2012 ukázala, že se prevalence sextingu českých dětí mírně snížila (2012 – 1. forma: 7,23 %; 2. forma: 8,99 %) oproti výzkumům z let 2010 (1. forma: 9,70 %; 2. forma: 10,44 %) a 2011 (1. forma: 8,25 %, 2. forma: 9,15 %). Výzkum z roku 2012 rovněž ukázal, že sexting se více týká dívek, než chlapců – v 1. formě je to 47,21 % chlapců a 52,79 % dívek; ve 2. formě pak 34,07 % chlapců a 65,93 % dívek. Fenomén sextingu není vázán pouze na dospívající jedince, naopak se jeho prevalence po 17. roku života zvyšuje. Výzkum z roku 2013 (Kopecký, 2013) ukazuje, že sexting provozuje 12-23 % dívek ve věku 20-25 let.

Přestože 75,32 % českých dětí považuje sexting za rizikový, 6,24 % jich tuto aktivitu provozuje. Motivace a příčiny pak mohou být různé. Jedním z nich je sexting jako součást romantických vztahů. Na počátku vztahu sexting slouží především k upoutání pozornosti partnera či ve formě flirtování, zatímco v dlouhodobém vyjadřuje lásku, intimitu či důvěru k partnerovi (Kopecký, 2015). Sexting se také může vyskytovat jako důsledek fyzického odloučení partnerů (vztah na dálku) či se stane nástrojem pro potlačení nudy (Kopecký, 2015). Další možností je sexting jako produkt sociálního tlaku, který se může vyskytovat jak v rámci partnerského vztahu (nátlak ze strany partnera), tak mimo něj (nátlak jiné sociální skupiny, např. spolužáků). Sexting může být také produktem konzumní společnosti. V moderní společnosti je lidská sexualita běžně prezentována na veřejnosti, a to především prostřednictvím médií. Intimní fotografie známých osobností jsou běžně sdíleny například

na sociálních sítích, přičemž si tento model chování může dítě snadno osvojit (Kopecký, 2015). Poslední formou sextingu, kterou Kopecký zmiňuje, je sexting jako nástroj pomsty (2015). V tomto případě je intimní materiál, který daná osoba získala, využíván jako nástroj k vydírání či slouží jako pomsta druhé osobě (ex-partnerům).

Právě sexting jako nástroj pomsty je velkým rizikem sextingu. Poskytnutí intimních materiálů druhé osobě může vyústit v kyberšikanu, vydírání oběti či manipulaci s ní. Oběť, a zejména pokud je jí dítě či mladistvý, je pak velmi zranitelná a často nevidí jiné východisko než sebevraždu či jiné ublížení si na zdraví.

V dokumentu *V síti* se fenomén sextingu vyskytuje ve velmi velkém měřítku, i přesto, že herečky musely během natáčení dodržovat zásady jako je ‚nepsat první‘, ‚nechovat se vyzývavě‘ apod. Téměř každá konverzace s predátory se dříve či později změnila v sexting. Později autoři dokumentu rovněž vytvořili falešné obnažené fotky hereček, které rozeslali několika predátorům, aby viděli, jestli je některý začne vydírat. K vydírání opravdu v některých případech došlo a fotky dívek byly též zveřejněny na internetu.

2.2.2. Kybergrooming

Dalším fenoménem, který s sebou přinesl nástup internetu, je kybergrooming. Jde se o typ chování, kdy se tzv. kybergroomer nebo jednodušeji predátor, snaží skrze internet vyvolat v oběti důvěru a navázat s ní citovou vazbu. Sám ale o romantický vztah s obětí nestojí a jeho záměrem je vylákání oběti na osobní schůzku. Schůzka pak nejčastěji vyúští v sexuální zneužití oběti, může ale také dojít k fyzickému napadení, mučení, nucení dítěte k prostituci či tvorbě dětské pornografie (Kopecký, 2014).

Kybergrooming se odehrává na takových sociálních sítích, které jsou zrovna mezi dětmi nejpoblábnější. Predátoři však mohou využít i online seznamek či na internetu umístí reklamu slibující kariéru v modelingu. Kybergrooming může začít též v chatroomu nějaké online hry (Kopecký, 2014). Co se týče délky interakce, jedná se zpravidla o delší časové úseky (měsíce i roky), jelikož predátor chce získat plnou důvěru oběti a mít tak nad ní větší moc. Oběť pak bude povolnější k osobní schůzce, protože bude očekávat přítele, a pokud se schůzkou souhlasit nebude, predátor ji může začít vydírat, jelikož za tu dobu nahromadil mnoho osobních informací (Kopecký, 2014).

Tímto fenoménem se dnes zabývá řada studií. Většina z nich se shoduje na tom, že největší nebezpečí sexuálního zneužívání hrozí dívkám, poté homosexuálním nezletilým či těm, co nemají jasně definovanou sexuální identitu (Kopecký, 2014). Věk obětí kybergroomingu se pak nejčastěji pohybuje mezi 13 a 17 lety. Velkou roli v kybergroomingu hraje zranitelnost dítěte, které může predátor snadno zneužít. Mezi to lze zařadit věci jako je touha dítěte po pozornosti a náklonosti, přítomnost depresivních stavů u dítěte či jeho dřívější zkušenost s traumatizujícími událostmi. Ačkoli se výzkum shoduje na tom, že kybergrooming trvá delší časový úsek, ze své vlastní práce s daty jsem měla spíše pocit, že muži dnes spíše „rozhazují sítě“ a čekají, jestli se někdo chytne. V každém případě je kybergrooming jedna z největších hrozeb, které internet dětem přinesl.

2.2.3. Dětská pornografie

Se sextingem i kybergroomingem souvisí také rozsáhlé téma dětské pornografie. Výrobce a distributorem dětské pornografie se může stát i samo dítě, a to právě v případech, kdy dítě zasílá (například v rámci sextingu) intimní fotografie či videa druhé osobě (Zneužívání dětí na internetu, online). Tímto se pak samo dítě stává pachatelem trestného činu. Dětská pornografie může být využívána rovněž v rámci kybergroomingu, a to tak, že pachatel zasílá své oběti dětskou pornografií za účelem snížení zábran dítěte (Prat, 2012). Někteří predátoři z dokumentu tento druh chování vykazovali a dětskou pornografií dívkám skutečně zasílali. Jak již bylo zmíněno výše, někteří kybergroomeré se s obětí chtějí setkat právě za účelem tvorby dětské pornografie, avšak žádný z mužů, který se s herečkami sešel, toto nenavrhoval.

Tématem dětské pornografie a typologií osob, kteří tímto druhem pornografie disponují se zabývala řada studií. Většina z nich přišla s vlastní typologií, ale odlišujícími faktory bylo vždy to, zda z toho má daná osoba vlastní sexuální uspokojení, zda z toho má finanční zisk, a zda se sama na viktimizaci dítěte podílí. Je tedy třeba si uvědomit, že ne každý, kdo má ve vlastnictví dětskou pornografií, skutečně dítě sexuálně zneužil či ho zneužít chce. Vlastníci dětské pornografie a pachatelé sexuálního zneužití dítěte se liší v mnohých oblastech. Vlastníci dětské pornografie bývají častěji muži europoidní rasy s vyšším socioekonomickým statusem a potížemi v oblasti navazování vztahů (Henshaw, 2015). Jejich kriminální historie je též méně rozsáhlá a s oběťmi často sympatizují (netrpí přesvědčeními, že je sexuální zneužívání dítěte v pořádku). Pachatelé sexuálního zneužívání

děti mohli být také sami sexuálně zneužíváni jako děti či trpěli jinými traumatizujícími událostmi (rozpad rodiny, násilí na dítěti atd.), ačkoli to může být stejně tak pravdivé pro vlastníky dětské pornografie – výzkum se zde zcela jasně neshoduje (Henshaw, 2015).

2.3. Psychologické aspekty online sexuálního zneužívání

2.3.1. Z pohledu obětí – viktimologie

Viktimologie je odvětví kriminologie, které se zabývá oběťmi trestných činů. Zaměřuje se mimo jiné na typologii obětí či na předpoklady, které člověk k tomu, aby se obětí stal, má. Viktimologie se rovněž angažuje v pomoci obětem z hlediska jejich vyrovnání se s činem. Důležitou součástí viktimologie je také proces, během kterému k trestnému činu došlo, tedy viktimizace (Viktimologie, online).

Procesem viktimizace a případné reviktimizace (tj. stávání se obětí opakovaně) se rovněž zabýval výzkum. Studie Finkelhor (1994) rozděluje viktimizaci dětí do 3 skupin. První z nich nazývá *všeobecnou* a spadají do ní takové případy, které se týkají většiny dětí, například násilnosti páchané sourozencem dítěte. Druhou skupinou je skupina *akutní*, do té spadá především fyzické zneužívání dítěte. Z hlediska míry výskytu se v této skupině nachází menší počet dětí, ale tento počet je i přesto signifikantní. Poslední a nejméně zastoupenou skupinou je skupina *výjimečná* a řadíme do ní například vraždu (Finkelhor, 1994).

Studie Van der Kolk (2005) tvrdí, že klíčovou roli u dětí vyrovnávajících se s traumatickými událostmi hraje rodina. Podpora a adekvátní emoční fungování rodinných příslušníků dle této studie předchází vzniku posttraumatických poruch. Faktorem je také to, do jaké míry byla rodina za viktimizaci dítěte zodpovědná; to, jak na samotnou událost a její zveřejnění reagovala; či to, jak jsou její členové sami ovlivněni svými vlastními traumatizujícími událostmi z dětství (Van der Kolk, 2005).

Studie pracuje s pojmem „vývojové traumatické poruchy“, která lépe vystihuje symptomy zneužívaných a zanedbávaných dětí. Post-traumatická stresová porucha (PTSD), která se diagnostikuje dospělým, totiž nezahrnuje vývojové komplikace, které u dětí vystavených traumatu mohou nastat. Jedná se například o množství somatických problémů, naprosté narušení ovládnání emocí, agresivní chování vůči sobě a druhým, ztráta kontroly nad

tělesnými funkcemi, pozměněné vnímání světa, předpokládání další traumatické zkušenosti apod. (Van der Kolk, 2005).

Vývojová traumatická porucha předpokládá opakované vystavování dítěte traumatu, které zapříčinila jiná osoba. Do takových traumat pak řadíme opuštění dítěte, zradu, fyzické či sexuální napadení dítěte či situaci, kdy bylo dítě svědkem domácího násilí (Van der Kolk, 2005). Tyto zkušenosti vyvolávají jednak *intenzivní pocity* (vztek, strach, rezignaci, porážku, stud), a jednak *snahu těmto pocitům zabránit* (vyhýbání se jiným potenciálně traumatickým zkušenostem). U těchto dětí se rovněž vyskytuje sklon k opakování traumatické události, a to jak ve smyslu, že ji samy způsobují jiným (stávají se pachateli), tak ve smyslu, že ji od druhých očekávají (osvojení si vyhýbavých reakcí na situace) (Van der Kolk, 2005).

Jelikož je u zanedbávaných a zneužívaných dětí rozpoznáváno vícero různých diagnóz, neexistuje na vývojovou traumatickou poruchu žádný ‚univerzální lék‘. Co je však jisté je, že je třeba co nejdříve odhalit jednotlivé složky poruchy a zahájit vhodnou léčbu, aby se předešlo vzniku chronických vývojových a psychosociálních vad.

2.3.2. Z pohledu predátorů

Narativní studie Kloess et al. (2018) se zabývala příběhy 2 mužů, kteří byli odsouzeni za online sexuální zneužívání nezletilých. Zaměřila se přitom na 3 aspekty: 1. Motivace k vyhledávání online interakce; 2. Proces navázání kontaktů a jejich udržování; 3. Střet s realitou. První muž byl ženatý a jeho motivací k vyhledávání online kontaktů byla skrytá homosexualita. Internet byl pro něj pouhým nástrojem k ukájení skrytých tužeb, které v reálném světě nemohl realizovat. Domníval se, že je na internetu neidentifikovatelný, což snížilo jeho zábrany. Druhý muž žil sám a dělalo mu problémy navázat vztahy s dospělými ženami. Jeho přátelé se ženili a zakládali rodiny a on se cítil osamocený a ‚nenormální‘, což ho také vedlo ke kontaktování nezletilých dívek na internetu. Na rozdíl od 1. muže zažíval se svými kontakty skutečné emoce, a proto chtěl vztahy udržet a posunout dále. Oba muži se postupně stali oběťmi zapeklitého kruhu, způsobeného jejich vnitřními tužbami a problémy v osobním životě. Pro oba přinesl střet s realitou a následný soudní proces jak kladné emoce (přijetí sebe sama, osvobození, změna), tak ty negativní (pocity lítosti, viny) (Kloess et al., 2018).

Tyto případy pomáhají bořit mýtus, že nezletilé na internetu kontaktují pouze pedofilní jedinci. Motivací k navazování kontaktů online může být mnoho a z pohledu

diváka je velmi obtížné nějakou určit. Můžeme se domnívat, že šlo často o nudu či o jakési ‚zpestření‘ sexuálního života predátora. Na vině může být ale řada jiných aspektů, které si nemusí uvědomovat ani sám predátor. Nezletilé dívky nemusí být ani preferovaným sexuálním objektem predátora, ale představují někoho, koho lze snadno zmanipulovat.

Po natáčení dokumentu *V síti*, oslovili autoři nejméně 25 predátorů, za účelem udělat s nimi rozhovor. Na rozhovor přistoupil pouze jeden predátor, který se ozval sám od sebe po zveřejnění ukázek z filmu, a herečce se za své chování omluvil. Muž se v rozhovoru pro knížku *Kdo chytá v síti* svěřil, že byl 30 let ženatý a má 2 děti, svou orientaci si uvědomil až po rozvodu, a následně začal komunikovat s dospívajícími dívkami online. Současně udržoval vztah s přítelkyní, která na konverzaci narazila a přiměla ho navštívit sexuologa; ten mu diagnostikoval hebefiliu. Během natáčení muž s přítelkyní již 2 roky nebyl. Sám tvrdí, že ho dospívající dívky nepřitahují pouze z fyzického hlediska, ale že se zajímá o to, co si myslí, jak věci prožívají. Se svými vrstevníky si prý nerozumí. Nevhodnost svého chování si uvědomuje a tvrdí, že by u sebe neustále potřeboval někoho, kdo by hlídal hranice jeho chování (Pecháčková, 2020).

2.4. Typologie online offenderů a jejich strategie

2.4.1. Typologie online offenderů

Typologiemi online offenderů se zabývala řada studií a každá dospěla k jinému závěru. Vybrala jsem proto pouze pár typologií, které odpovídají prvkům chování, jež jsem zaznamenala při přepisování skypeových rozhovorů získaných z natáčení dokumentu *V síti*.

Studie Briggs et al. (2011) přišla se dvěma hlavními typologiemi online offenderů na základě analýzy 51 případů online sexuálního zneužívání. *Contact-driven* offenderé zahajovali internetovou komunikaci s obětí za účelem uskutečnění reálné schůzky, na které by došlo k fyzickému kontaktu. Internetovou komunikaci pak udržovali tak dlouho, dokud se na schůzce s oběťmi nedomluvili. *Fantasy-driven* offenderé se pak angažovali v různých online sexuálních praktikách, jako je kybersex či exhibicionismus prostřednictvím kamery. Do této skupiny jsou tedy řazeni ti, co se angažovali ve vzájemné masturbaci, exhibicionismu, kybersexu či sexu po telefonu (Briggs, 2011). Oproti *contact-driven* offenderům, jejich kontakty často trvají déle, a jsou to spíše starší a ženatí/rozvedení muži.

Z celkového počtu bylo 30 případů klasifikováno jako *contact-driven* a 21 jako *fantasy-driven* (Briggs, 2011).

Studie DeHart et al. (2016) popsala 4 typologie online offenderů na základě analýzy dat z přibližně 251 chatů, e-mailů a textových zpráv. Prvním typem jsou *cybersex offenders*, kteří se vyznačují tím, že se před oběťmi sami obnažují a skoro v polovině případů požadují zaslání intimních fotografií i po obětech (DeHart, 2016). Většina offenderů z této studie udržovala s oběťmi dlouhodobější kontakt (často více než měsíc) a ačkoli více, jak polovina projevila zájem o schůzku, k žádné nikdy nedošlo (nestanovovali data, jednalo se spíše o hypotetické „někdy“). Tito offenderé se často ptali na otázky týkající se pohlavních znaků obětí (pubické ochlupení, velikost poprsí apod.) a pokoušeli se oběti vést během masturbace. Dalším typem jsou *cybersex/schedulers*, kteří vykazují mnoho podobných/stejných znaků jako *cybersex offenders* (obnažování se před oběťmi, vyžadování intimních fotografií, udržování dlouhodobějšího kontaktu, vyptávání se na otázky sexuálního charakteru), avšak liší se tím, že si s oběťmi plánují osobní schůzku (DeHart, 2016). Mezi všemi typy, kteří schůzky domlouvali, to však byli právě tito, kteří s největší pravděpodobností schůzku zrušili nebo se na ní nedostavili. Třetím typem je skupina *schedulers* – tito offenderé se na kameru zřídka kdy ukazovali a zaslání intimních fotografií vyžadovala méně než 1/4. Skoro polovina těchto offenderů udržela kontakt kratší dobu než 1 den a studie ukázala, že většina vyhledávala pouze jednorázovou „rychlovku“ (DeHart, 2016). Během internetové komunikace sice o schůzce s obětí diskutovali, většinou však čekali alespoň týden, než navrhli konkrétní datum a schůzku uskutečnili. Posledním typem jsou *buyers*. Hlavní náplní konverzace s tímto typem offendera je domlouvání schůzky a „vyjednávání podmínek“ (k jakým sexuálním aktivitám by na schůzce došlo, co by to stálo apod.). Zřídka kdy začala konverzace tím, že by nezletilý inicioval debatu o penězích. Častěji spíše pachatelé odpovídali na nabídky na „příležitostná setkání“, z nichž jen v některých hráli roli nezletilí či zahrnovali sexuálně deviantní aktivity. Někdy byly tyto nabídky vytvářeny samotnými nezletilými, někdy pasáky a někdy členy rodiny (DeHart, 2016).

Ke 3 typologiím dospěla studie Alexy et al. (2005). První skupina se nazývá *traders* a její příslušníci se vyznačují sběrem, produkcí a vlastnictvím dětské pornografie či její distribucí a obchodem. V této studii do skupiny *traders* spadalo více jak polovina offenderů (59,1 %). Druhou skupinou (21,8 %) jsou *travelers*, kteří navazují kontakty s dětmi online a využívají manipulaci a nátlak k tomu, aby se s nimi osobně setkali za sexuálními účely.

Zbytek offenderů (19,1 %) pak byla kombinace obou předchozích – *trader-travelers* (Alexy, 2005).

V mnoha případech oběť predátora osobně zná (85–95 %; Kopecký, 2010) a pouze deseti procentům z celkového počtu predátorů byla diagnostikována pedofilie. Větší počet predátorů zastávají jedinci s hebefilií či efebofilií – ti se neorientují na dítě, ale na dospívající jedince s vyvinutými sekundárními pohlavními znaky (hebefilie – dospívající dívky, efebofilie – dospívající chlapci). Takovíto jedinci se orientují jak na dospělé, tak na děti (Kopecký, 2014).

2.4.2. Strategie online offenderů

Strategií stejně jako typologií online offenderů můžeme nalézt mnoho a vždy záleží na tom, s jakým záměrem pachatel svou oběť kontaktoval. Zaměřila jsem se tedy na strategie, které lze nalézt v rámci kybergroomingu, jelikož ten nejčastěji ústí v osobní schůzku, a znamená tak pro dítě největší riziko.

Prvním typem strategie je *klamání* (deception), které slouží především k zamaskování reálných záměrů offendera. V některých případech je klamání využíváno jako doklad o pravosti falešné identity, v jiných se pak jedná o snahu o zahájení sexuálního styku s obětí (de Santisteban, 2018). Offendeři si také vymýšlejí paralelní příběhy, které jejich lži potvrzují. Oklamání oběti může být velmi důmyslně a do detailu propracované. Vít Klusák, režisér dokumentu *V síti*, například v rozhovoru pro DVTV (2019) uvedl, že jeden z predátorů měl založený nejen falešný profil náctiletého chlapce, ze kterého dívkám sám psal, ale založil také profil „jeho sestry“. Mezi oběma falešnými profily pak udržoval konverzaci na veřejné stránce dané sociální sítě, čímž velmi přispěl k důvěryhodnosti profilu. V dokumentu můžeme strategii oklamání vidět na příklad na muži, který se snaží dívce namluvit, že pokud mu neukáže poprsí, semeno muže se vrátí zpět do těla a bude muset na operaci (V síti, 2020). I přesto velké množství online interakcí mezi dospělým a nezletilým není vůbec klamavá a offendeři bývají často velmi otevření se svými záměry.

Druhou strategií je *úplatkářství* (bribery), které se vyznačuje tím, že offender oběti nabízí úplatky (peníze či zboží) výměnou za práci modelky/herečky či explicitně za sexuální styk (de Santisteban, 2018). V dokumentu je strategie úplatkářství také zaznamenána, a to především výměnou za obnažené fotografie dívek.

Další strategie se zaměřuje na *vztah* (involvement). Jedná se o chování offendera, které má za účel vytvořit citovou vazbu oběti k němu (de Santisteban, 2018). V tomto chování jde o to, přesvědčit oběť, že jsou si rovnocennými partnery ve svobodném vztahu. Tato strategie se může projevovat různě. Jednou z možností je, že offender věnuje mnoho času a úsilí k tomu, aby oběť poznal a vytvořil v ní tak důvěru k němu. Dalším typem je například stupňování požadavků, počínajíc těmi jednoduššími (výměna fotografií s oblečením) a končíc těmi se sexuální tematikou (výměna obnažených fotografií). Na základě informací, které o dítěti offender měl, pak sám sebe označoval za přítele, pečovatele či partnera (dle toho, po čem dítě nejvíce stálo) (de Santisteban, 2018).

Poslední strategií je *agrese* (agression), ve které dominuje zejména obtěžování, zastrašování či nátlak za účelem udržení vztahu s obětí či pomstě při neuposlechnutí (de Santisteban, 2018). V dokumentu je touto strategií význačná osoba Sneekyho, která zveřejní fotky dívky na internet a tvrdým způsobem jí vyhrožuje.

Všechny tyto strategie jsou využívány k zachování či k vývoji vztahu mezi offenderem a obětí, avšak každý offender může mít svou vlastní strategii. Offendeři se však často zároveň snaží, aby tento vztah zůstal utajen před ostatními.

2.5. Analýza online interakcí offendera s nezletilým

2.5.1. Lingvistická analýza

Studie Baryshevtsev et al. (2017) zkoumala frekvenci výskytu zájmen v konverzacích mezi *contact-driven* offendery a osobami vydávající se za nezletilé (*decoy*). Tuto frekvenci následně porovnávali s konverzacemi mezi partnery v romantickém vztahu. Ačkoli se od sebe podstata těchto dvou vztahů liší, mají společné to, že jak offender, tak partner v romantickém vztahu se snaží o vypěstování důvěry a intimity se svým protějškem (Baryshevtsev, 2017). Studie si také kladla otázku, zda se liší výskyt zájmen mezi jednotlivými offendery a decoy osobami. Ačkoli hypotézou bylo, že offendeři budou častěji užívat zájmen 1. osoby, množného čísla (*my, nás, naše atd.*), a to z důvodu navázání pocitu důvěrnosti či blízkosti, vyšlo najevo, že offendeři častěji užívají zájmena 2. osoby, jednotného čísla (*ty, tvoje atd.*). Toto zaměření se na oběť může být způsobeno tím, že sami offendeři chtějí věnovat více pozornosti oběti anebo tím, že chtějí odlákat pozornost od nich samých (Baryshevtsev, 2017). Offendeři pak mohou díky užívání těchto zájmen působit

starostlivě, což v dítěti vyvolá pocity důvěry, a stává se tak více zranitelné (Baryshevtsev, 2017).

Studie Black et al. (2015) využila rozdělení fází groomingu dle O'Connella (2003) a lingvistickou analýzu prováděla v rámci těchto fází. V první fázi – *friendship forming stage* – offender naváže kontakt s obětí a snaží se jí poznat. Tato fáze se proto vyznačuje tzv. *small talkem* (nezávaznou konverzací), kdy se offender ptá například na věk, pohlaví či zájmy oběti. Další fází je *relationship forming stage*, v níž se offender snaží o vytvoření pouta a své otázky směřuje na rodinu oběti, školu či sociální život. Offender se v této fázi chová soucitně a snaží se v oběti vyvolat pocit důvěry. Poté nastupuje fáze *risk assessment*, kdy se offender zajímá o místo bydliště či harmonogram oběti i jejích rodičů. Tyto informace slouží offenderovi k tomu, aby předešel svému případnému odhalení. V této fázi se můžou objevit již otázky sexuálního charakteru, jimiž offender zjišťuje, zda je jeho oběť k sexuálním praktikám otevřena či nikoli. Další fází je *exclusivity stage*, ve které offender upevňuje pouto své oběti k němu (důvěra, exkluzivita) a nabádá jí, aby nikomu neprozradila pravou podstatu jejich vztahu. Poslední fází je *sexual stage*, kdy se již offender netají se svými záměry, jelikož má plnou důvěru oběti. Offender může své oběti zasílat pornografii, ptát se jí na její sexuální zkušenosti či se svěřit se sexuálními praktikami, které by rád uskutečnil s ní. V této poslední fázi se také diskuse stáčí k osobnímu setkání.

Studie Black et al. (2015) nejprve provedla analýzu transkriptů pomocí programu LIWC (Linguistic Inquiry Word Count), kdy ke každé z výše zmíněných pěti fází groomingu bylo přiřazeno určité množství odpovídajících slovních termínů. Výsledky analýzy ukázaly, že jisté prvky groomingu se objevovaly již v prvních 40 % konverzace a že sexuálně explicitní výrazy se postupem času stupňovaly (Black, 2015).

2.5.2. Analýza audiovizuálních dat

Jelikož jsem se rozhodla pro analýzu audiovizuálních dat, chtěla jsem pro inspiraci najít podobný výzkum. Žádný takový jsem však nenalezla, což dokládá jedinečnost dat, které byly během natáčení získány.

2.6. Rozdíl mezi proaktivním a přirozeným sběrem dat

Technik sběru dat existuje několik. Mnoho studií zakládá svůj výzkum na přirozeném sběru dat, což znamená, že jsou data k výzkumu získána až poté, co dojde k reálnému zneužití dítěte. Vznikly tedy ve svém přirozeném prostředí. Proaktivní data jsou získávána

přímo za účelem jejich vzniku či jsou jakýmsi ‚sekundárním produktem‘ v procesu odhalení trestné činnosti. V případě *online sexuálního zneužívání* hrají hlavní roli policisté, kteří se na internetu vydávají za nezletilé, komunikují s lidmi, kteří je oslovili, shromažďují důkazy, a po případné domluvě schůzky tyto lidi zatýkají. Mohou se rovněž vydávat za rodiče, kteří hledají pro své dítě někoho, kdo by jej naučil sexuální výchově, či za obchodníky s dětskou pornografií (Mitchell, 2005). V každém případě je jednání policisty proaktivní a napomáhá tomu, aby k viktimizaci dítěte vůbec nedošlo. Natačení dokumentu *V síti* rovněž poskytuje proaktivní data, jelikož se herečky vydávaly za 12leté s cílem odhalit případné predátory, a k reálnému zneužití zde nedošlo.

Technikou proaktivního sběru dat a její porovnání s přirozeným se rovněž zabývala studie Mitchell et al. (2005). V USA v roce 2001-2002 činilo z celkového počtu zatčení za jakoukoli online sexuální trestnou činnost páchanou na dětech celkem 25 % zatčení z proaktivního vyšetřování (Mitchell, 2005). Ačkoli se tedy z hlediska *online sexuálního zneužívání dětí* jedná o čtvrtinu případů, kdy ke zneužití dítěte nedojde, z hlediska sexuálního zneužívání dětí jako takového se stále jedná o malé procento. Oproti přirozenému sběru dat se proaktivní vyšetřování častěji odehrávalo v sexuálně zaměřených chatovacích místnostech, čímž měl vývoj interakce velmi rychlý spád. U reálných obětí sexuálního zneužití viktimizace spíše souvisela se specifickou geografickou oblastí a interakce byly zpravidla delší (Mitchell, 2005).

Rovněž lze u mužů, kteří byli zatčeni během proaktivního vyšetřování, najít řadu odlišností od těch, jež se sexuálního zneužití dítěte dopustili. Jejich průměrný věk a socioekonomický status byl většinou vyšší, zpravidla byli zaměstnáni na plný úvazek, a často v době svých činů sami žili s nezletilým (jako rodič či jinak příbuzný) (Mitchell, 2005). Ačkoli jejich kriminální historie nebyla tak rozsáhlá jako u pachatelů sexuálního zneužití dítěte, stejně jako oni měli ve svém vlastnictví množství dětské pornografie (Mitchell, 2005). Zdá se tak, že by pro dítě mohli představovat menší hrozbu, avšak stále se jedná o muže, kteří dítě na internetu oslovili se sexuálními záměry a s těmito záměry se s ním chtěli i sejit.

Proaktivní vyšetřování má dva hlavní přínosy, za prvé lze odhalit potenciální pachatele sexuálního zneužívání dětí bez toho, aby k viktimizaci dítěte došlo, a za druhé to může působit jako jistá forma prevence, jelikož ani predátor sám neví, s kým přesně na internetu komunikuje, a může tak od svého chování upustit.

2.7. Prevence

Po premiéře tvůrci rozběhli osvětovou kampaň *V síti*, v jejímž rámci šíří povědomí o problematice například poskytováním materiálů školám, webovými stránkami s odkazy na online podporu či tzv. Desaterem (tj. 10 zásad bezpečného chování nezletilých na internetu). O každém z Desatera mluví v krátkých videích také herečky a doplňují je vlastními zkušenostmi z natáčení. Na webové stránce www.e-bezpeci.cz je dostupná metodika k filmu *V síti: Za školou (12+)*, kde nalezneme rozbor hlavních témat, jednotlivých scén či návrhy aktivit a témat k diskusím. Tato verze filmu slouží právě k edukačním účelům, je kratší a doplněná o vstupy, které byly dotočeny ve spolupráci s odborníky. Tématem bezpečnosti českých dětí na internetu se rovněž zabývají stránky: www.o2chytraskola.cz, www.budsafeonline.cz či www.seznamsebezpecne.cz.

Po premiéře filmu vznikla také kniha s názvem: *Kdo chytá v síti* od Mariky Pecháčkové, ve které jsou zobrazeny úryvky z chatů, rozhovory s odborníky, herečkami či pachateli (online) sexuálního zneužívání. Kniha tak rozšiřuje povědomí o online zneužívání nezletilých a umožňuje nám nahlédnout do zákulisí natáčení. Toto rozšiřování povědomí pomáhá především z toho důvodu, že si samy děti uvědomují nástrahy internetu a chovají se pak opatrněji, což snižuje šanci, že je někdo zneužije.

3. Empirická část

3.1. Data

Natáčení dokumentu *V síti* zprostředkovalo množství autentického materiálu, které lze v rámci problematiky *online sexuálního zneužívání nezletilých* dále zkoumat. Jedná se výhradně o chaty, videohovory a osobní schůzky uskutečněné mezi herečkou a osobou, která ji oslovila na internetové platformě.

Hlavním předmětem mého zkoumání se staly záběry z videohovorů, avšak v druhé části analýzy jsem využívala rovněž chatové konverzace a záběry z osobních schůzek. Všechna analyzovaná data byla získána při natáčení dokumentárního filmu *V síti* a poskytnuta Laboratoři evoluční sexuologie a psychopatologie Národního ústavu duševního zdraví k dalšímu výzkumu.

3.2. Vzorek

Ve své práci jsem se zabývala analýzou vybraného vzorku (celkem 41) skypeových rozhovorů mezi herečkami a potenciálními pachateli online sexuálního zneužívání, přičemž jsem se zaměřila na prvních 5 minut konverzace.

Během natáčení dokumentu uskutečnilo s herečkami videohovor(y) celkem 48 různých osob (mužů). Sedm videohovorů jsem však z analýzy vyřadila, jelikož jejich délka nedosahovala požadovaných 5 minut. Krátkost videa mohla být zapříčiněna technickými potížemi či k ní došlo na popud štábu. V jednom případě z těchto 7 však muž hovor ukončuje poté, co se dozví, že je dívka pouze 12 let.

Ze vzorku jsem rovněž vyřadila jeden záznam videohovoru z toho důvodu, že se jednalo o hovor mezi mladým mužem z filmového štábu a skutečnou 14letou dívkou.¹ Ti se spolu bavili o nástrahách internetu, sexuálním zneužívání či o tom, proč dívka přistoupila na videohovor s mužem, kterého nezná. Tato, ač zajímavá konverzace, nebyla pro náš výzkum relevantní.

Pokud se stalo, že muž oslovil více dívek najednou, a měl tím pádem s každou z nich svou vlastní počáteční konverzaci, do analýzy jsem zařadila pouze jednu z nich. Je to z toho

---

¹ S tímto videem by celkový počet osob stoupl na 49

důvodu, že muž ve většině případů vykazoval stejnou strategii chování, což by zkreslovalo výsledky výzkumu.

Konečný vzorek se tedy skládá ze 41 mužů, lišících se věkem, povoláním, rodinným stavem a někdy i národností.

3.3. Metodologie

3.3.1. Přepis dat

První fází bylo transformovat data z audiovizuální nahrávky (videohovorů) do podoby, která by se dala dále analyzovat (kódovat). Prvních 5 minut nahrávky jsem tedy přepsala do excelového souboru, přičemž jsem zaznamenávala *časový úsek, komunikujícího a verbální i nonverbální komunikaci*.

Časový úsek jsem rozdělila na 4 části a to: do 30 sekund, do 1 minuty, do 3 minut a do 5 minut. *Komunikující* byl pak označen buďto písmenem D (dívka) či M (muž). *Verbální komunikace* zahrnovala vše, co bylo vyřčeno mezi zúčastněnými a *nonverbální* pak vybrané prvky chování, které zúčastnění vykazovali. To, zda byly tyto prvky zaznamenány, záviselo na tom, zda byly dostatečně signifikantní. To znamená, že buďto posouvaly děj dál, a dávaly tak přepisu smysl, který by jinak nebyl zaznamenán (např. když dívka na mužovo naléhání pouze zavrtěla hlavou, ale neřekla přímo ‚ne‘), či se jednalo o specifické chování muže. Toto chování mohlo být sexuálního charakteru (např. svlékání, masturbace, ejakulace), ale nemuselo to tak nutně být ve všech případech (např. jsem zaznamenávala, zda muž odhalil dívce svou identitu či nikoli). Občas se také stávalo, že muž neměl (či tvrdil, že nemá) funkční mikrofon, a tak během videohovoru komunikoval s dívkou prostřednictvím chatu. I tuto komunikaci jsem zaznamenávala do kolonky ‚nonverbální‘, avšak oproti jiným nonverbálním projevům jsem s ní v průběhu analýzy nakládala jako s projevy verbálními (byly tedy kódovány).

Tabulka č. 1 Příklad přepisu do 1 minuty

N	Časový úsek	Komunikující	Verbál	Nonverbál
1	Do 30 sekund	D	Ahoj.	
2		M	Haló? Ahoj.	
3		D	Ahoj.	
4		M	Jsi hezká. Fakt moc. Kolik ti je?	
5		D	12.	
6		M	Sluší ti to.	
7		D	A tobě?	
8		M	40, nevadí?	
				D: krčí ramena, kroutí hlavou, že ne.
9	Do 1 minuty	M	Sundáš si tričko?	
10		D	Cože?	
11		M	Jestli si sundáš tričko?	
12		D	Asi ne.	
13		M	Joo, sundej si ho.	
14		D	Nee, proč?	
15		M	Nevim, já jsem zvědavěj.	
16		D	Ale já si s tebou chci povídat.	
17		M	Tak mi povídej něco hezkýho jo? Co ráda děláš?	
18		D	Já ráda hraju třeba na klavír nebo tancuju a mám ráda hudbu celkově.	

Při přepisu jsem postupovala tak, že dokud mluvil jeden komunikující, zaznamenávala jsem celý jeho výklad do jedné kolonky, a to až do té doby, než začal mluvit druhý komunikující. Tím vznikly jakési řečové segmenty, které se mohly skládat z jednoho

slova (např. ‚ahoj‘), ale i několika vět (např. pokud vedl komunikující nepřerušovaný monolog). Tyto segmenty jsem vždy číslovala a následně kódovala.

Na konci fáze přepisování tvořilo celkový počet 41 prepisů dohromady 2 371 řečových segmentů, tj. 57,82 segmentů na jednu 5minutovou konverzaci.

3.3.2. Otevřené a axiální kódování

3.3.2.1. *Postup*

Během otevřeného a axiálního kódování jsem ke každému řečovému segmentu přiřadila určitý kód (popř. kódy), který odpovídá tomu, co se v daném segmentu nachází za konverzační téma. Například k řečovému segmentu ‚ahoj‘ jsem při otevřeném kódování přiřadila téma ‚pozdrav‘. Takto pak dostal každý řečový segment svůj širší význam. Následně se během axiálního kódování tyto významy dávaly do spojitosti, čímž vzniklo několik tematických skupin. K výše zmíněnému tématu ‚pozdrav‘ se tak přiřadila další témata, která měla s původním tématem nějakou spojitost (tematickou příslušnost). V tomto konkrétním případě vznikla tematická skupina *Zahájení konverzace* a řadilo se k ní i množství dalších témat (viz níže).

3.3.2.2. *Tematické skupiny*

Během axiálního kódování tak vzniklo dohromady 25 tematických skupin, z čehož 6 je totožných jak pro muže, tak pro dívku. Konkrétně se jedná o témata: 1,2,3,4,5 a 15.

Tabulka č. 2 Vzniklé tematické skupiny

	M (muž)	D (dívka)
1	Zahájení konverzace	
2	Technické potíže	
3	Osobní otázky či požadavky	
4	Reciprocita	
5	Osobní informace o sobě	
6	Otázky na harmonogram rodičů/zda je doma sama	Připomínání své nezletilosti
7	Sexuálně zabarvené otázky, narážky	Odmítání požadavků
8	Upevňování citové vazby, lichocení, flirt	Upozornování, že si chce povídat
9	Sexuálně zabarvené požadavky	Žádání muže o odhalení identity
10	Sliby/odměny za uposlechnutí	
11	Plány/náznaky o budoucí interakci	
12	Ujišťování se, aby jejich interakce či jeho identita zůstala utajená	
13	Zjišťování preference	
14	Přesvědčování o tom, že je jejich interakce v pořádku	
15	Ukončení hovoru/loučení	

3.3.2.2.1. Zahájení konverzace

První tematickou skupinou je *zahájení konverzace*. Je společná pro muže i dívku a spadá do něj: pozdrav, oslovení, nabídka tykání, představení se, ale i obecné otázky či téma na rozhovor. Do obecných otázek jsem zařadila takové, které jsou spíše zdvořilostního rázu (tj. „jak se máš?“, „co děláš?“, „kolik ti je?“, „odkud jsi?“ apod.), a do témat na rozhovor pak počítám taková témata, která s online sexuálním zneužíváním dětí nijak nesouvisí (diskuse o klepáči, koních apod.).

V případě mužů se tato skupina kódů (1M) vyskytla celkem 104x, a to v 85,36 % případů (ze 41) v případě dívky (1D) 174x ve 100 % případů. Průměrný řádek výskytu kódu 1D je 13,69 v rozmezí řádků 1,63 – 27,38. U kódu 1M se pak kód vyskytoval v průměru na 10,24. řádku v rozmezí od 2,72 – 22,16.

3.3.2.2.2. Technické potíže

Další skupinou, která je společná pro muže i dívku, jsou *technické potíže*. Jelikož se vzorek skládal z nahraných videohovorů, vznikla tak v průběhu dialogu řada segmentů, která se týkala odhalování a řešení vzniklých technických potíží. Do této kategorie patří věty jako: ‚neslyším tě‘, ‚jsi tam?‘, ‚jo, počkej, zkusím to spravit‘ apod. Jedná se však o reálné technické potíže, nepočítám s případy, kdy se muž na kameru ukázat nechtěl či dívka lhal o tom, že nemůže mluvit (viz níže).

Tato tematická skupina se u muže (2M) vyskytla celkem 87x, u dívky (2D) 76x. Procentuální zastoupení činilo u muže 80,48 % a u dívky 70,73 %. Průměrný řádek výskytu kódu 2D je 10,38 v rozmezí řádků 4,5 – 15,3. U kódu 2M se pak kód vyskytoval v průměru na 12,18. řádku v rozmezí od 8,3 – 17,03.

3.3.2.2.3. Osobní otázky a požadavky

Další kategorií jsou *osobní otázky*. I tato skupina je společná pro dívku a muže a jak je patrné z názvu, jedná se o otázky osobnějšího rázu, než které se vyskytovaly v první tematické skupině. Tato skupina zahrnuje otázky na koníčky a zájmy, harmonogram druhé osoby či otázky týkající se vztahů (rodinných, přátelských i romantických). V případě dívky sem zahrnuji také otázky na práci, v případě muže otázky na školu. Mezi *osobní požadavky* pak řadím ty, které nejsou sexuálního rázu, např. ‚zahraj mi něco‘, ‚pověz mi něco‘ apod.

U muže byl výskyt této tematické skupiny (3M) 113, v celkovém zastoupení 70,73 %. U dívky (3D) pak 159 v celkovém zastoupení 87,8 %. Průměrný řádek výskytu kódu 3D je 36,58 v rozmezí řádků 25,25 – 47,94. U kódu 3M se pak kód vyskytoval v průměru na 33,23. řádku v rozmezí od 20,32 – 44,57.

3.3.2.2.4. Reciprocita

V tematické skupině *reciprocita* nalezneme odpovědi či reakce na předchozí otázky a sdělení. Tato kategorie je nejvíce zastoupená ze všech, protože se jedná o mnoho segmentů typu ‚tak to jo‘, ‚aha‘, ‚hmm‘, ‚cože?‘ apod. Jsou zde zahrnuty také odpovědi na neosobní otázky jako například: ‚jak se lidé dřív seznamovali‘, ‚co je to ostraha?‘ atd.

U muže se toto téma (4M) vyskytlo celkem 570x, u dívky (4D) 613x. U obou participantů tvořila tato skupina kódů zastoupení 100 %. Průměrný řádek výskytu kódu 4D je 30,94 v rozmezí řádků 8,36 – 54,97. U kódu 4M se pak kód vyskytoval v průměru na 31,51. řádku v rozmezí od 7,58 – 54,26.

3.3.2.2.5. Osobní informace o sobě

Kategorie *osobní informace o sobě* pokrývá takové informace o dané osobě, které jsem vybrala jako důležité. U muže se jedná o informace deskripčního rázu jako je jeho věk, národnost, místo bydliště, momentální poloha, zaměstnání, partnerský vztah atd. U dívky jsou to pak informace, které není radno sdělovat cizím lidem či odpovědi na osobní otázky. Zařadila jsem sem tedy informace o momentální poloze či harmonogramu (ať už jejím či jejích rodičů), ale také svěřování a otevření se mužovi (,cítím se sama‘, ,ještě jsem neměla kluka‘).

Celkový počet této skupiny je u muže (5M) 118 a procentuálním zastoupením 90,24 %. U dívky (5D) pak pouhých 14 a výskytem v 19,51 % případů. Průměrný řádek výskytu kódu 5D je 31,81 v rozmezí řádků 27,37 – 38,5. U kódu 5M se pak kód vyskytoval v průměru na 32,45. řádku v rozmezí od 21,29 – 43,27.

3.3.2.2.6. Otázky na harmonogram rodičů či zda je dívka doma sama (muž) VS. Upozorňování na svou nezletilost (dívka)

Tato tematická skupina je první, která je rozdělena pro muže a dívku. V první z nich, náležící mužovi, jsem se zaměřila na otázky týkající se především harmonogramu rodičů. Mimo to jsem však do této skupiny zařadila i otázky na to, zda je dívka doma sama, jelikož i z těch lze harmonogram rodičů odhadnout.

Výskyt této skupiny (6M) je celkem 10, a to v 19,51 % případů. Průměrně se kód vyskytoval na 19,06. řádku v rozmezí od 16,5 – 21,62.

Na druhé straně se nacházejí kódy, ve kterých dívka upozorňuje muže na svou nezletilost. Může se jednat jak o explicitně vyřčené informace jako: ,a nevádí ti, že je mi 12?‘, tak i o náznaky, které na její věk pouze odkazují. Do druhé skupiny pak řadím především zmínky o rodičích jako např.: ,máma mě štve‘. Nalezneme zde však jen ty

zmínky, se kterými přišla dívka sama, pokud se muž na rodiče zeptal, zařadila jsem její odpověď do tematické skupiny 5.

Celkově se tato skupina (6D) vyskytla 65x. Procentuální zastoupení pak činí 78,04 %. Průměrná řádka kódu byla 28,99 mezi řádky 20,45 – 36,61.

3.3.2.2.7. Sexuálně zabarvené otázky, narážky (muž) VS. Odmítání požadavků (dívka)

Další tematickou skupinou muže jsou *Sexuálně zabarvené otázky či narážky*. Jedná se tedy jak o explicitně sexuální témata („udělala sis to včera?“), tak o pouhé narážky („ty víš, co bych chtěl vidět“). Řadím do ní také ujišťování se, zda se jí může na něco takového zeptat či věty typu „proč ne?“, „jsem jen zvědavěj“.

Výskyt této skupiny (7M) je celkem 65, a to ve 48,78 % případů. Průměrný řádek výskytu kódu je 35,47 v rozmezí od 29,4 – 42,15.

Do kategorie dívky pak řadím jakoukoli formu odmítání mužových požadavků. Kromě rázného odmítnutí se zde nachází také námitky, zopakování požadavku, váhání, změna tématu či kompenzace („můžu ti místo toho zahrát na klavír“). Otázky na to, proč by to měla dělat a proč to dělá on sem řadím též.

Tato skupina (7D) se vyskytuje dohromady 70x, hustotou výskytu je pak 29,26 %. Průměrně se kód vyskytoval na 35,9. řádku s rozmezím mezi 25,36 – 45,18.

3.3.2.2.8. Upevňování citové vazby, lichocení, flirt (muž) VS. Upozorňování, že si chce povídat (dívka)

U muže se této tematické skupině kromě klasických lichotek nachází také jiné způsoby, jak k sobě druhou osobu citově připoutat. Jedná se o projevy soucitu, utěšování, získávání důvěry („já takový nejsem“, „mně můžeš věřit“) či navozování dojmu, že je dívka jedinečná („píšu si jen s tebou“, „ty seš rozumná“, „s tebou je to jiný“).

Tato skupina (8M) je v celkovém počtu kódů zastoupena 97x v 78,04 % případů. Průměrně se kód vyskytoval na 32,84. řádku v rozmezí 23,43 – 41,31.

U dívky tato kategorie hovoří sama za sebe. Herečky se při natáčení musely řídit určitými pravidly a jedním z nich bylo, že ačkoli dívka přistoupila na konverzaci s cizím mužem, nehledá na internetu sexuální uspokojení.

Výskyt této skupiny (8D) je celkem 30 a hustota výskytu 39,02 %. Průměrně se kód vyskytoval na 28,46. řádce s rozmezím mezi 22,62 – 33,68.

3.3.2.2.9. Sexuálně zbarvené požadavky (muž) VS. Žádání muže o odhalení identity (dívka)

V této tematické skupině muže se nachází všechny možné způsoby, kterými chtěl dosáhnout toho, aby se dívka při videohovoru svlékla či jinak ukázala (např. si stoupla a otočila se). Každý muž měl k tomuto účelu svou vlastní strategii, a tak sem spadají různé úkoly, příkazy, přemlouvání či pobízení, které by dívku měly k odhalení přinutit.

K této skupině kódů (9M) se pojí výše zmíněná skupina 7D (*Odmitání požadavků*) a její výskyt je celkem 94 ve 31,7 % případů. Průměrně se kód vyskytoval na 35,54. řádku v rozmezí od 23,18 – 48,09.

U dívky se pak v této tematické skupině herečka snažila dosáhnout toho, aby muž odkryl svou identitu. Řadím do ní jak dívčiny pokusy o to, aby se ukázal na kameru, tak o to, aby promluvil, pokud mluvit nechtěl.

Výskyt této skupiny (9D) je 52, v procentuálním zastoupení 41,46 %. Kód se průměrně vyskytoval na 16,09. řádku s rozmezím od 9,47 – 22,82.

3.3.2.2.10. Sliby/odměny za uposlechnutí (muž)

Tato skupina je už typická pouze pro muže a je velmi podobná skupině 9M (*Sexuálně zbarvené požadavky*), jelikož zde byl opět záměr muže přinutit dívku, aby se ukázala. Avšak k tomu, aby dosáhl svého využívá jiných prostředků než pouhého požádání. Může jít o prostředky hmotné, jako jsou finanční či jiné odměny, i nehmotné. Mezi nehmotné jsem zařadila to, že přání a žádosti, které dívka měla, budou splněny, a to poté, co muže uposlechne. Zahrnuji sem tedy sliby jako: ‚pak mi můžeš zahrát‘, ‚pak si popovídáme‘ apod. Na rozdíl od skupiny 9M se zde jedná už o formu jisté manipulace s dívkou.

Tato skupina (10M) se vyskytla celkem 16x, a to ve 12,19 % případů. Kód se pak průměrně vyskytoval na 32,12. řádku v rozmezí od 26,25 – 38,25.

3.3.2.2.11. Plány/náznaky o budoucí interakci (muž)

Do této skupiny řadím jak plány týkající se dalšího hovoru či chatu („zavoláme si zítra?“, „já ti napíšu“), tak i osobních schůzek.

Celkově je tato skupina (11M) zastoupena 25x ve 24,39 %. Průměrně se kód vyskytoval na 48,93 v rozmezí od 45,0 – 55,0.

3.3.2.2.12. Ujišťování se, aby interakce či jeho identita zůstala utajená (muž)

Tato tematická skupina je opředena tajnostmi. Jedná se jak o utajování celkové interakce mezi oběma zúčastněnými, tak i své vlastní identity. Lze zde tedy najít věty typu: „vše, co ti píšu, je jen mezi náma dvěma“, „je to naše malé tajemství“ apod., ale zahrnuji sem také neochotu muže ukázat se na kameru. To však jen v případě, kdy je to záměrné a nejedná se o technický problém (jinak tematická skupina č. 2).

Výskyt této skupiny (12M) je 33, procentuální zastoupení pak 34,14 %. Průměrným řádkem pro kód byl řádek 25,6 a rozmezí výskytu kódu 20,92 – 29,57.

3.3.2.2.13. Zjišťování preference (muž)

V této kategorii se muž snaží zjistit, zda se dívce líbí. Kromě přímých otázek typu „jsi na starší?“ sem zahrnuji také ujišťování, zda dívce nevadí věkový rozdíl či pochyby, které muž vyřknul na účet svého vzhledu („abys to přežila mě vidět“, „to je medvěd velkej, co?“). Ty sem zahrnuji, jelikož i na základě takovéto poznámky, jde z reakce dívky poznat, zda se jí líbí či nikoli.

Tato skupina kódů (13M) je celkem zastoupena 42x v celkovém počtu 48,78 % případů. Průměrně se kód vyskytoval na 28,61. řádku s rozmezím od 20,8 – 37, 0.

3.3.2.2.14. Přesvědčování o tom, že je jejich interakce v pořádku (muž)

Nízké zastoupení má tematická skupina, která zahrnuje věty jako: „neděláme nic špatného“, „však si povídáme“, či se zde muž snaží v dívce vyvolat dojem, že ona má vše pod kontrolou („do ničeho tě nenutím“, „je to na tobě“).

Celkový počet výskytu skupiny (14M) je 25, hustota výskytu pak 36,58 %. Průměrně se kód vyskytoval na 38,52. řádku v rozmezí od 35,53 – 41,6.

3.3.2.2.15. Ukončení hovoru/loučení

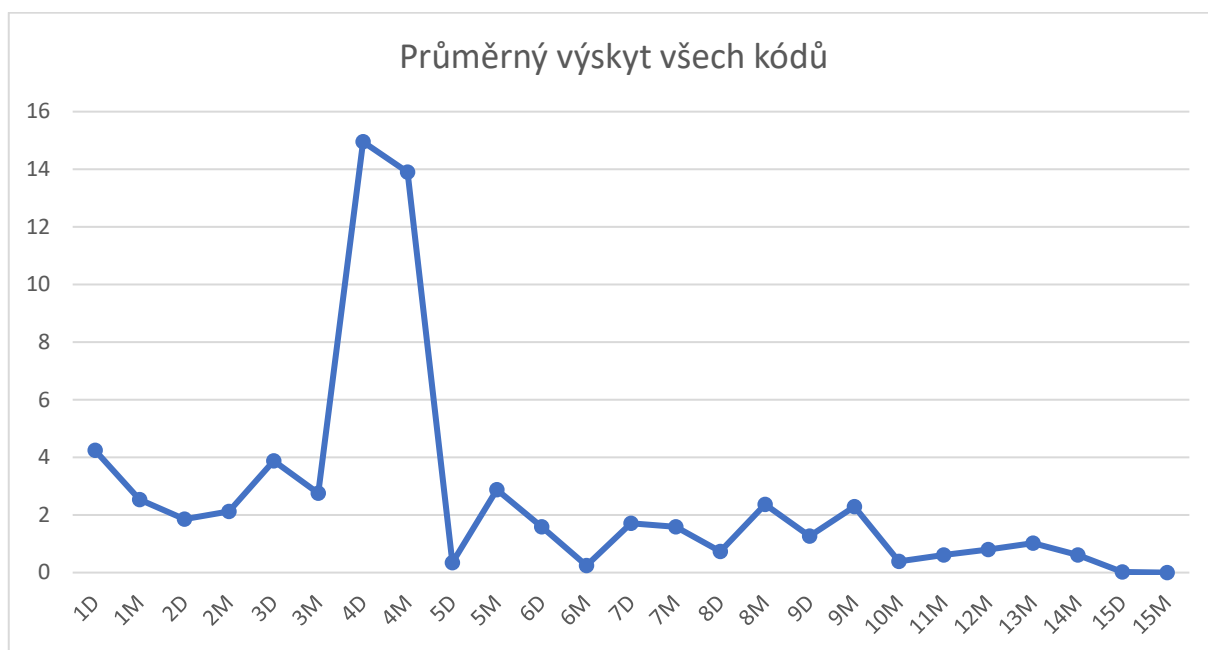
Poslední skupina, společná jak muži, tak dívky, se nazývá *Ukončení hovoru/loučení*. Původně vznikla z videí pod 5 minut, avšak vyskytovala se i v hovorech, kde docházelo k loučení z toho důvodu, že jeden ze zúčastněných měl technické potíže, a chtěli si tudíž zavolat znovu.

Po vyřazení videí pod 5 minut se tato skupina (15M i 15D) vykytovala pouze v 1 případě. V případě dívky se jedná o zastoupení 2,43 %, u muže pak 0 %. Průměrný řádek výskytu je pak u kódu 15D 12.

Tabulka č. 3 Výše přiložený příklad přepisu s již přiřazenými kódy

N	Časový úsek	Komunikant	Verbál	Kódy	Nonverbál
1	Do 30 sekund	D	Ahoj.	1D	
2		M	Haló? Ahoj.	1M	
3		D	Ahoj.	1D	
4		M	Jsi hezká. Fakt moc. Kolik ti je?	8M, 1M	
5		D	12.	4D, 6D	
6		M	Sluší ti to.	8M	
7		D	A tobě?	1D	
8		M	40, nevadí?	5M, 13M	
					D: krčí ramena, kroučí hlavou, že ne.
9	Do 1 minuty	M	Sundáš si tričko?	9M	
10		D	Cože?	7D	
11		M	Jestli si sundáš tričko?	9M	
12		D	Asi ne.	7D	
13		M	Joo, sundej si ho.	9M	
14		D	Nee, proč?	7D	
15		M	Nevim, já jsem zvědavěj.	9M	
16		D	Ale já si s tebou chci povídat.	8D	
17		M	Tak mi povídej něco hezkýho jo? Co ráda děláš?	3M	
18		D	Já ráda hraju třeba na klavír nebo tancuju a mám ráda hudbu celkově.	5D	

Graf č. 1 Průměrný výskyt všech kódů

3.3.3. Selektivní kódování

3.3.3.1. *Selekce dle signifikance*

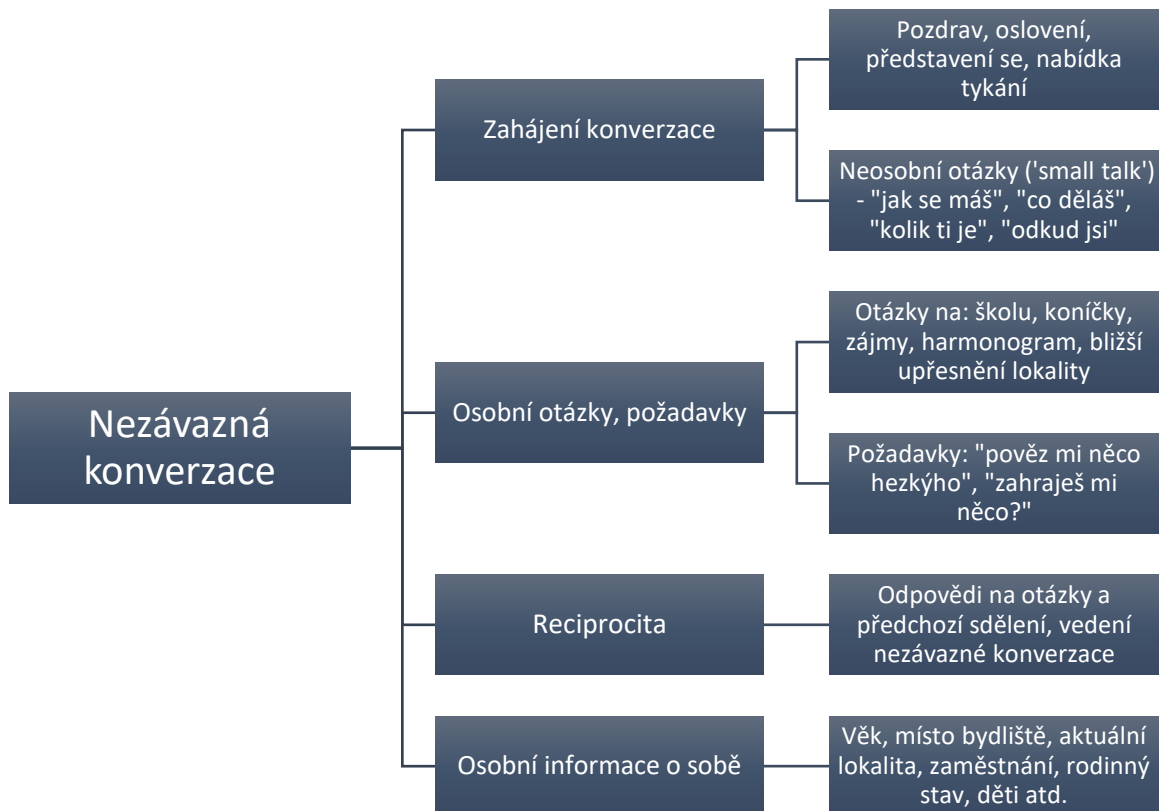
Z takto vzniklých tematických skupin bylo třeba v další fázi výzkumu vytvořit skupiny jim nadřazené, a to tzv. selektivním kódováním. Tuto selekci jsem založila na signifikanci a hustotě výskytu. Jelikož se ve výzkumu zabývám rizikovostí mužů, kteří herečky na internetu oslovili, rozhodla jsem se v této fázi výzkumu pracovat především s kódy patřících právě jim – tj. potenciálním pachatelům sexuálního zneužití. Jediný kód, patřící dívce, který jsem k analýze ponechala, je kód 7D – odmítání požadavků, a to z toho důvodu, že se významně pojí s kódem 9M – sexuální požadavky. Co se týče kódů muže, zde jsem z důvodu signifikance vyřadila kódy 2M – technické potíže; a 15M – končení hovoru/loučení.

Při selektivním kódování dle signifikance vznikly 3 závěrečné skupiny na základě toho, jaké obsahovaly tematické skupiny vzniklé při axiálním kódování. Závěrečné skupiny budu prezentovat ve formě grafu spolu s příslušnými tematickými skupinami a příklady kódů.

3.3.3.1.1. Nezávazná konverzace

První skupinou je *Nezávazná konverzace* a skládá se z kódů: 1M – zahájení konverzace; 3M – osobní otázky, požadavky; 4M – reciprocita; a 5M – osobní informace o sobě. Tuto skupinu budou tedy tvořit muži, kteří v počáteční interakci neprojevili žádné prvky sexuálního či groomingového chování, nýbrž s dívkou vedli nezávaznou konverzaci.

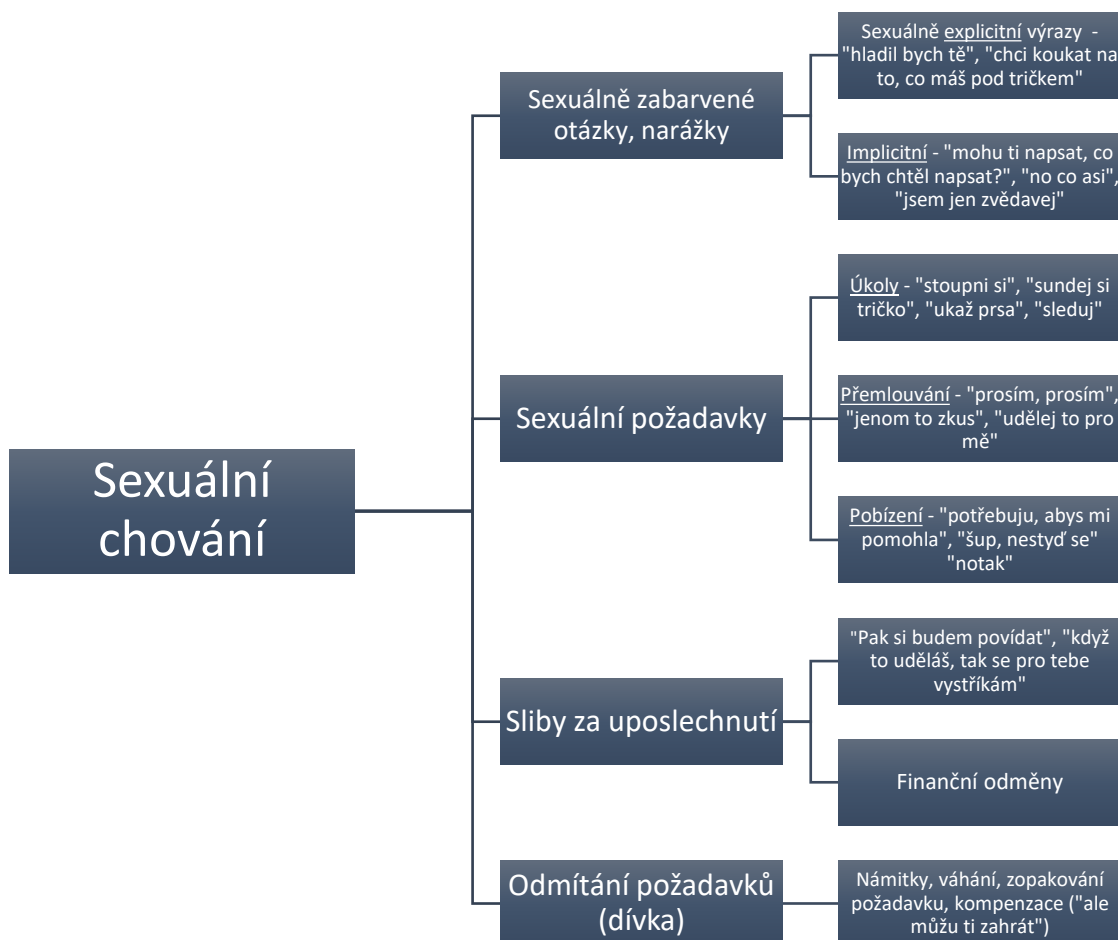
Graf č. 2. Nezávazná konverzace

3.3.3.1.2. Sexuální chování

Další skupinou je *Sexuální chování* a patří do ní všechny kódy se sexuální tematikou. Konkrétně se tedy jedná o kódy: 7M – sexuálně zabarvené otázky, narážky; 9M – sexuálně zabarvené požadavky; 10M – Sliby/odměny za uposlechnutí; a 7D – odmítání požadavků (dívka). Z kódů, které tuto skupinu tvoří, je patrné, že muži, jenž do ní spadají, oslovili herečku za účelem sexuálního uspokojení.

Graf č. 3. Sexuální chování

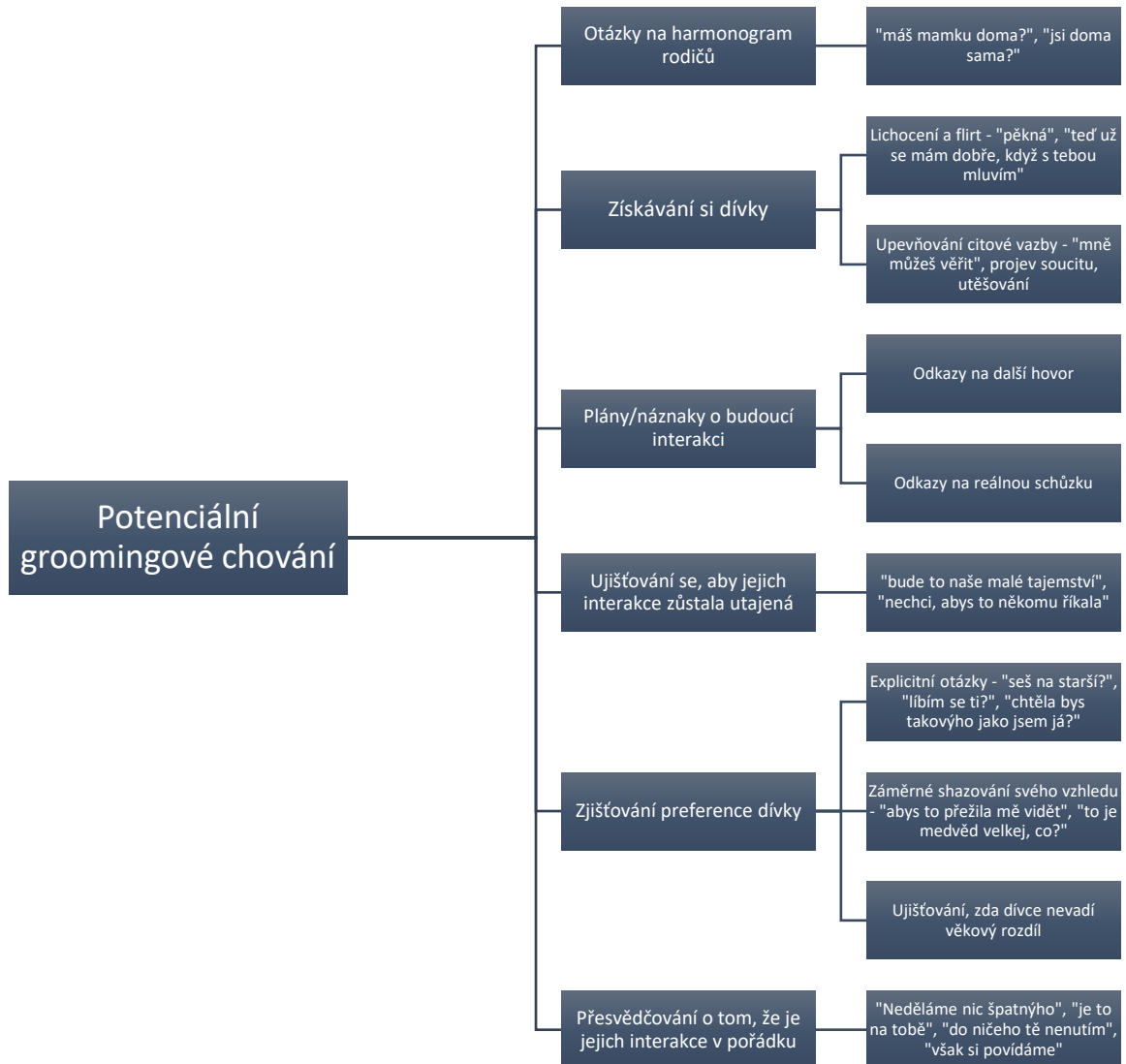
3.3.3.1.3. Potenciální groomingové chování

Poslední skupinou je *Potenciální groomingové chování* a zařadila jsem do ní kódy: 6M – Otázky na harmonogram rodičů či zda je dívka doma sama; 8M – upevňování citové vazby; 11M – plány/náznaky o budoucí interakci; 12M – ujišťování se, aby jejich interakce zůstala utajená; 13M – zjišťování preference dívky; a 14M – přesvědčování o tom, že je jejich interakce v pořádku.

Muži z této skupiny vykazují zvýšený zájem o dívku. Kromě těchto témat mohou třetí skupinu doprovázet i témata z předchozích 2 skupin – s dívkou si mohli muži obvykle povídat, ale mohli po ní rovněž požadovat, aby se svlékla. Zdá se, že do této skupiny budou spadat muži, kteří mají zájem s dívkou vést plnohodnotný romantický vztah, ale i muži, kteří

mají v úmyslu dívku zneužít. Tak či tak jsou obě možnosti pro dívku potenciálně nebezpečné.

Graf č. 4. Potenciální groomingové chování

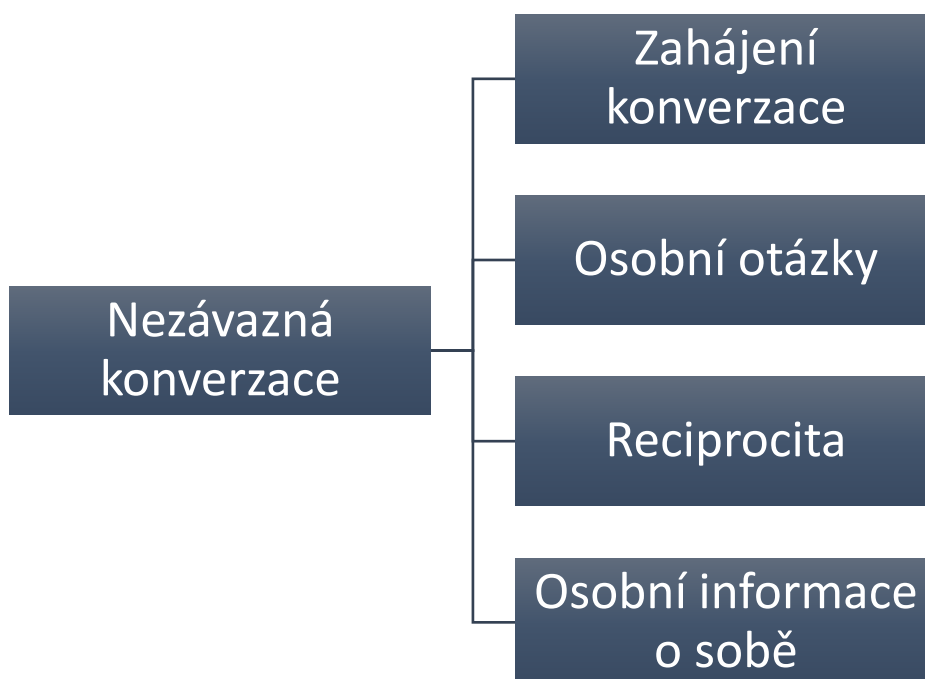
3.3.3.2. *Selekce dle míry výskytu*

Kritérium pro výskyt bylo takové, že se tematická skupina musela objevovat alespoň ve 25 % případů z celkového počtu videohovorů (dle studie Gauz, 2014). Tímto způsobem byly vyřazeny skupiny kódů: 6M – otázky na harmonogram rodičů či toho, zda je dívka doma sama; 10M – sliby/odměny za uposlechnutí; 11M – plány/náznaky o budoucí interakci; a 15M – ukončení hovoru/loučení.

3.3.3.2.1. *Nezávazná konverzace*

Skupina *Nezávazná konverzace* zůstane jako jediná i po selekci dle míry výskytu nezměněna. Výsledná skupina tak bude vypadat takto:

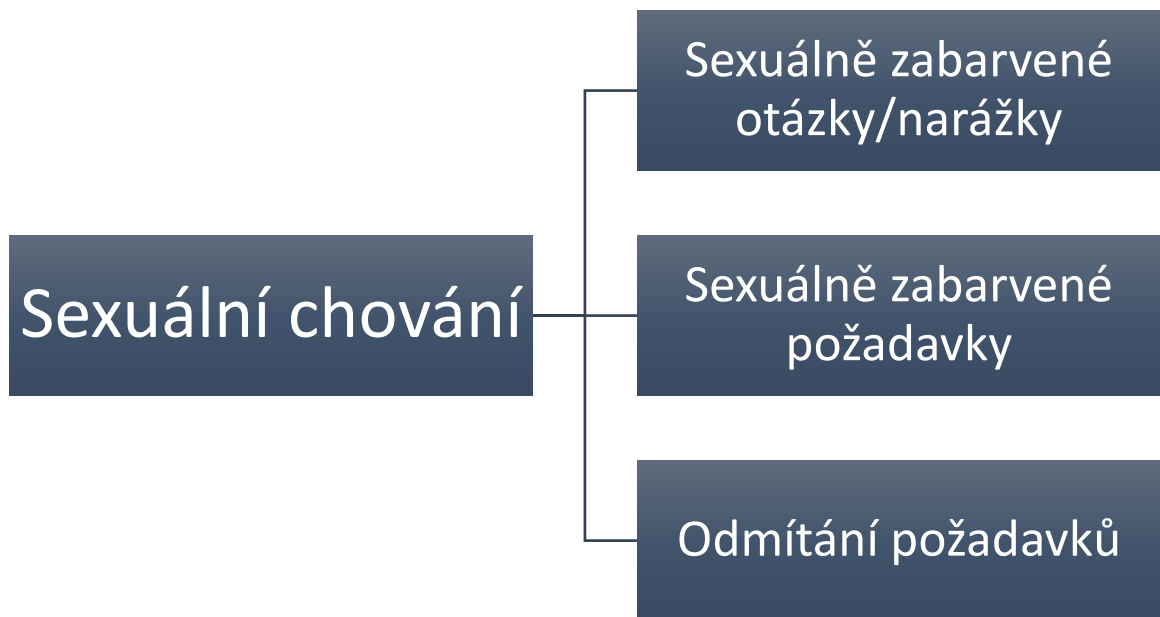
Graf č. 5. – Skupina 1. *Nezávazná konverzace*

3.3.3.2.2. *Sexuální chování*

Skupinu *Sexuální chování* budou po selekci dle míry výskytu tvořit pouze kódy: 7M – sexuálně zbarvené otázky/narážky; 9M – sexuální požadavky; a 7D – odmítání požadavků.

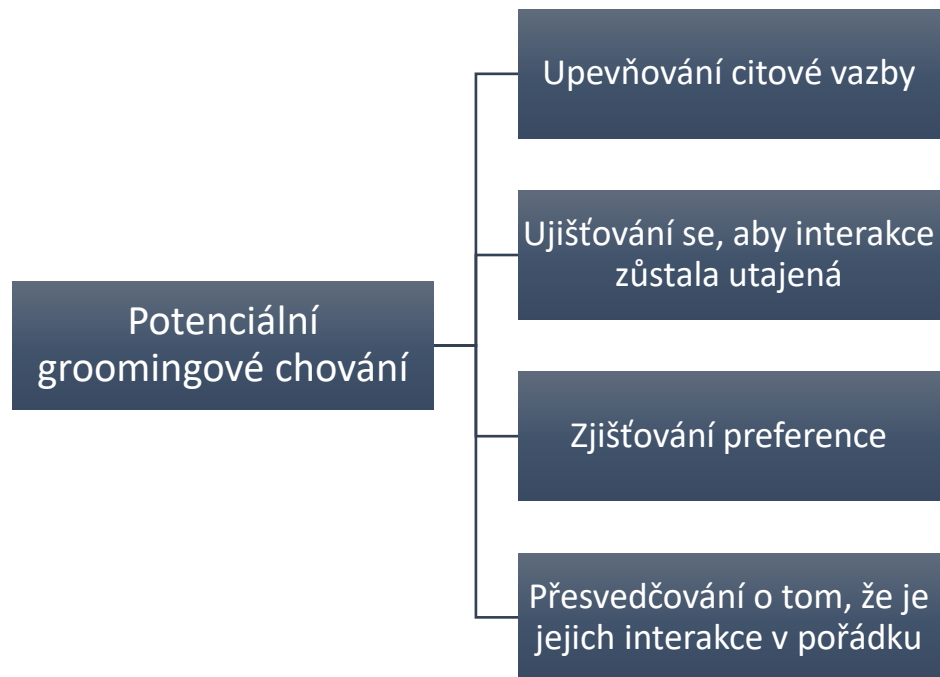
Graf č. 6. – Skupina 2. *Sexuální chování*

3.3.3.2.3. Potenciální groomingové chování

Skupina *Potenciální groomingové chování* se pak bude skládat z kódů: 8M – upevňování citové vazby; 12M – ujišťování se, aby interakce zůstala utajená; 13M – zjišťování preference; a 14M – přesvědčování o tom, že je jejich interakce v pořádku.

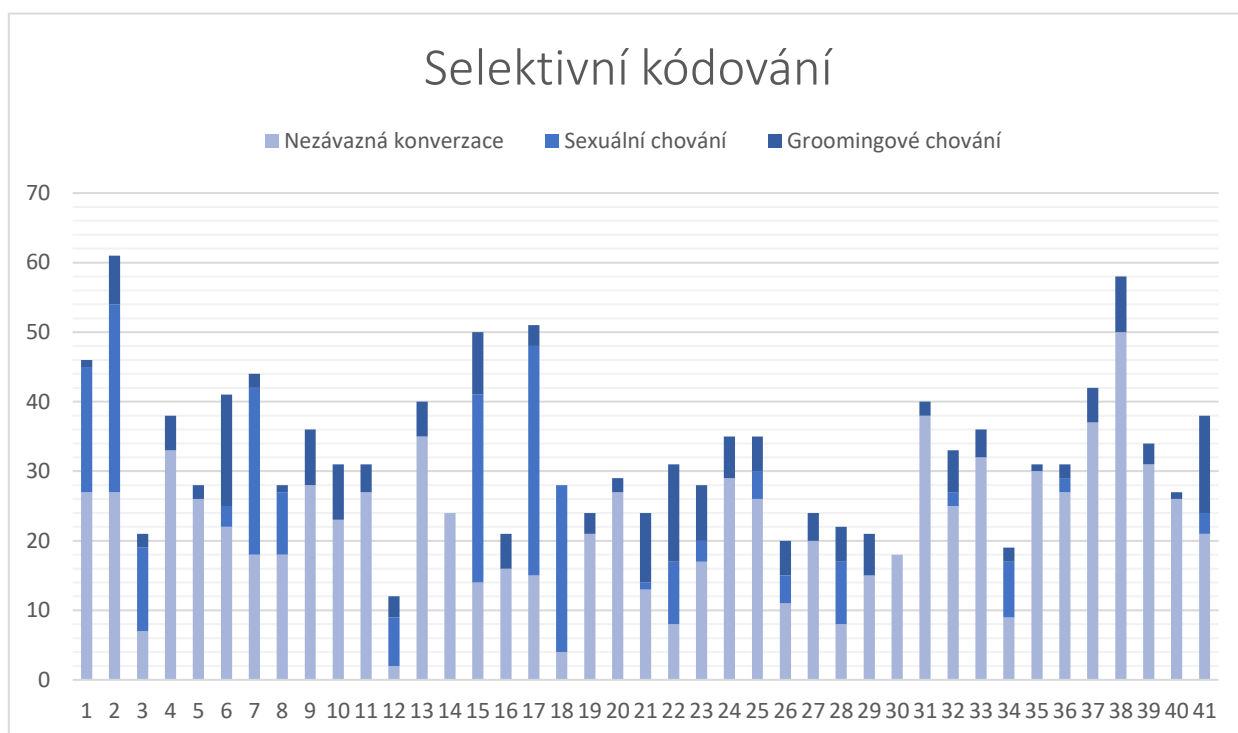
Graf č. 7. – Skupina 3. *Potenciální groomingové chování*

3.3.3.3. Výsledky selektivního kódování

Tabulka č.4 – Míra výskytu kódů po selektivním kódování:

V této tabulce můžeme vidět míru výskytu kódů u jednotlivých přepisů (v absolutním skóru). Na ose X jsou vypsáni všichni analyzovaní muži, na ose Y se pak nachází celkové množství kódů k nim přiřazených. Nejsvětlejší část zobrazuje kódy skupiny *Nezávazné konverzace*, středně tmavá barva patří skupině *Sexuálního chování* a nejtmaší vyjadřuje kódy skupiny *potenciálního Groomingového chování*.

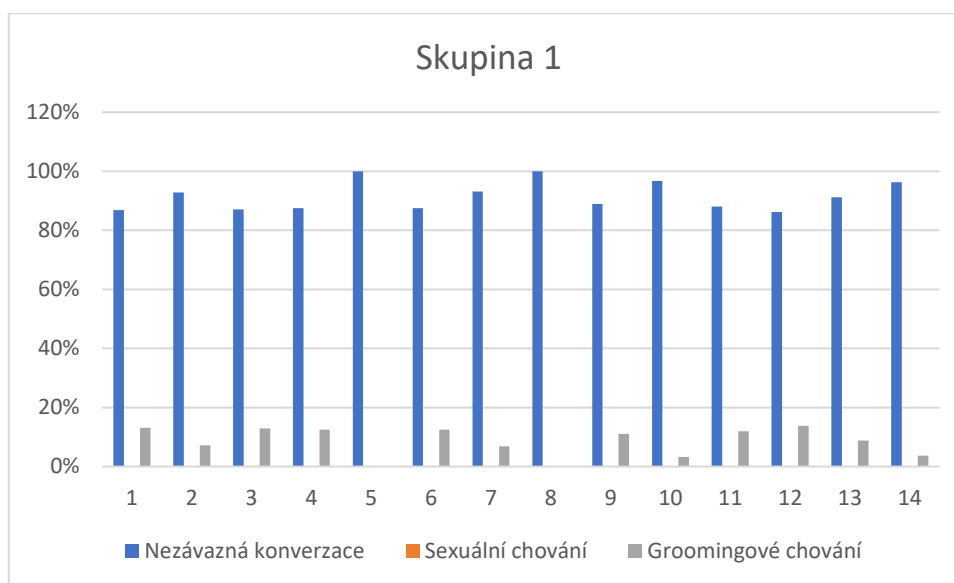
Na základě toho, jaké množství kódů převažuje u každého jednotlivce, jsem vytvořila 3 skupiny potenciálních pachatelů online sexuálního zneužívání. Tyto skupiny vznikly jak na základě procentuálního výskytu kódů, tak na signifikanci jednotlivé kódové skupiny.

3.3.3.3.1. Muži převážně komunikující

Jelikož skupina kódů *Nezávazné konverzace* se vyskytovala ve všech případech, a jelikož je třeba zaměřit se právě na zbylé dvě skupiny (z důvodu, že s sebou mohou přinášet největší nebezpečí pro dítě), zvolila jsem si dvě kritéria, která musel každý muž, patřící do této skupiny, splňovat. Prvním kritériem se stala hranice alespoň 85% výskytu kódů skupiny *Nezávazné konverzace*, a druhým pak naprostá absence kódů *Sexuálního chování*.

Do této skupiny by pak spadalo celkem 14 mužů (tj.34,14 %).

Tabulka č. 5 – Výskyt kódů u skupiny 1. (*Muži převážně komunikující*)

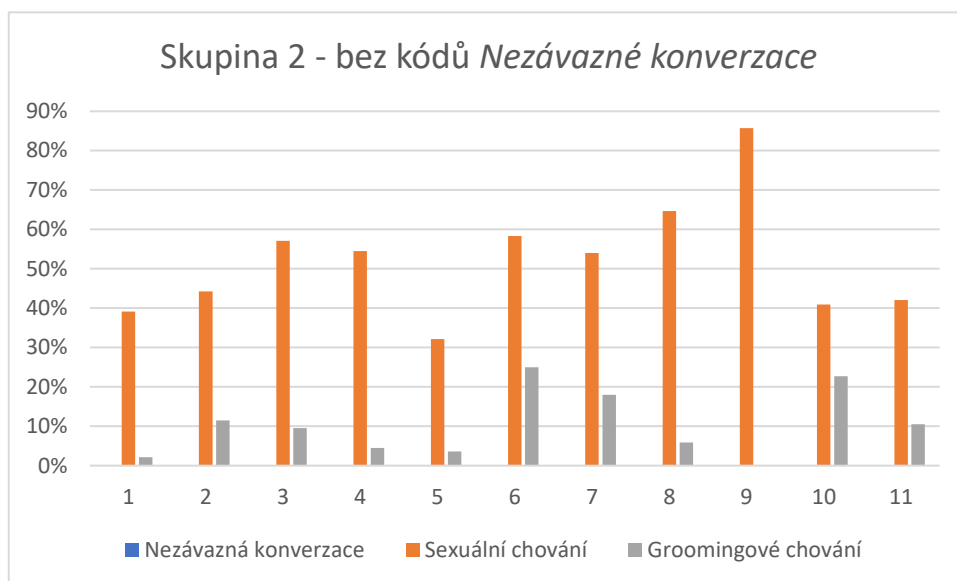

3.3.3.3.2. Muži sexuálně obtěžující

Pokud skupina kódů *Nezávazné konverzace* nedosahovala požadovaných 85 % výskytu a zároveň se u daného muže vyskytovala skupina kódů *Sexuálního chování* častěji než skupina kódů *Groomingového chování*, zařadila jsem dané muže do skupiny *Mužů sexuálně obtěžujících*.

Do skupiny *Mužů sexuálně obtěžujících* tak spadá celkem 11 participantů (tj. 26,82 %).

Tabulka č. 6 – Výskyt kódů u skupiny 2 (*Muži sexuálně obtěžující*)

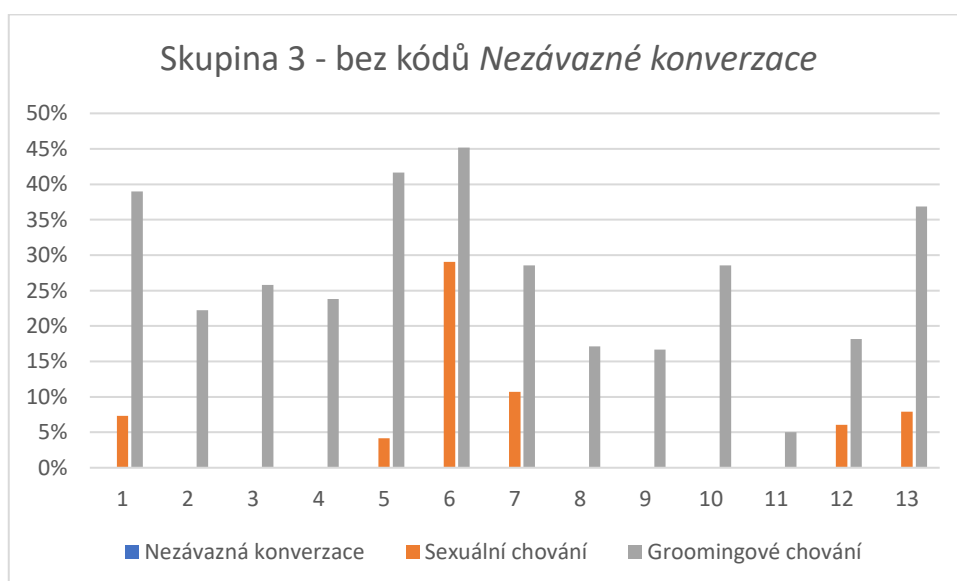

3.3.3.3.3. Muži vykazující groomingové chování

Třetí skupinou jsou *Muži vykazující groomingové chování*. Kritériem zde bylo opět menší zastoupení kódů skupiny *Klasické konverzace*, než je 85 % celkové interakce, a tentokrát vyšší zastoupení kódů skupiny *Groomingového chování* než kódů skupiny *Sexuálního chování*.

Tuto skupinu zastupuje celkem 13 mužů (31,7 %).

Tabulka č. 7 – Výskyt kódů u skupiny 3. (*Muži vykazující groomingové chování*)

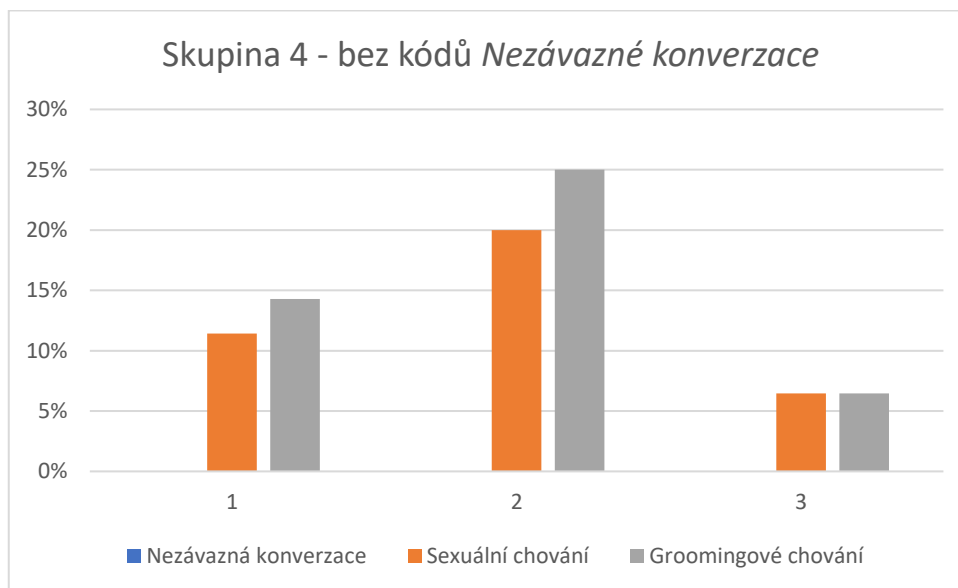

3.3.3.3.1.4. Kombinovaný typ

Pokud se kódy *Klasické konverzace* nevyskytovaly ve více než 85 % interakce a zároveň se mezi kódy *Sexuálního chování* a *Groomingového chování* nevyskytoval větší rozdíl než 10 %, vznikl typ kombinovaný.

Celkový počet mužů spadající do skupiny *Kombinovaného typu* je 3 (tj. 7,31 %).

Tabulka č. 8 – Výskyt kódů u skupiny 4. (*Kombinovaný typ*)

3.3.4. Konec interakce

Závěrečnou fází analýzy bylo zjistit to, jakým způsobem skončily jednotlivé interakce mezi mužem a dívkou. K této fázi jsem tedy využívala především chatových konverzací, ale i záznamů z osobních schůzek, pokud nějaká proběhla. Na základě toho jsem sestavila 3 různé typy výstupů, ke kterým mohla interakce vést. Tyto typy jsem nadále seřadila dle potenciálního nebezpečí, kterému by byla dívka vystavena, a to od nejméně rizikového po nejvíce. Každého muže jsem pak přiřadila k odpovídající rizikové kategorii. V 5 případech nebyla zachována chatová konverzace ani neproběhla osobní schůzka, a tudíž nebylo možné zjistit, jak interakce s daným mužem skončila. Celkový počet mužů zařazených do rizikové kategorie se tak snižuje na 36.

3.3.7.1. Brzké ukončení interakce či ‚neobtěžování‘

V kategorii, která pro dívku představuje nejmenší riziko, se nachází takoví muži, jejichž konverzace po proběhnutém videohovoru buďto brzy skončila, či se v ní nevyskytovalo žádné obtěžující chování. Takový muž mohl dívce ještě chvíli psát, avšak nezávadně, a pokud dívka neodepisovala, muž ji nechal na pokoji. Problémem této kategorie zůstává, že nevíme s jistotou, zda by se u muže groomingové chování neobjevilo v případě, kdy by mu dívka odpověděla. I přesto je toto jedna z nejlepších pozic, kdy dívka ještě může interakci opustit a nenést za to následky.

Celkový počet mužů spadající do nejméně rizikové kategorie je 9. Největší zastoupení této kategorie má skupina 1 (*Muži převážně komunikující*) s celkovým zastoupením 55 %. Skupina *převážně komunikujících* tak tvoří více jak polovinu rizikové kategorie. Skupina 2 (*Muži sexuálně obtěžující*) a skupina 3 (*Muži vykazující groomingové chování*) jsou pak v kategorii zastoupeni stejným dílem, a to 22,5 %.

Z se zdá, že nejméně nebezpeční muži jsou tací, kteří s dívkou v prvních 5 minutách převážně komunikovali. Avšak i muži, kteří vykazovali prvky sexuálního či groomingového chování, mohou svého jednání zanechat a nepředstavovat pro ni další nebezpečí. Je však třeba dbát na to, že v absolutním skóre je každá skupina zastoupena pouze dvěma muži.

3.3.7.2. Udržování kontaktu

Muži v této kategorii se vyznačovali tím, že s dívkou i po videohovoru udržovali kontakt, který nebyl nezávadný. Muži nadále vyžadovali zasílání dívčích fotografií, zasílali fotografie dívce sami, snažili se jí dovolat či ji jinak k hovoru přimět, anebo se zmiňovali o osobních schůzkách (ke kterým ale nedošlo). Tito muži byli ve většině případů nadále sexuálně explicitní, ale i přesto je tato kategorie druhá nejméně riziková. Je to tak z toho důvodu, že se jedná spíše o ‚obtěžující chování‘, a dívka má stále možnost interakci ukončit.

Do středně rizikové kategorie řadím celkem 18 mužů. Nejvyšší zastoupení má pak skupina 2 (*Muži sexuálně obtěžující*), jejichž celkové zastoupení čítá 33,33 %. Tvoří tedy třetinu celkového počtu mužů. Skupina 1 (*Muži převážně komunikující*) a skupina 3 (*Muži vykazující groomingové chování*) jsou pak zastoupeny stejným množstvím mužů a tvoří 27,77 %.

Je však třeba zdůraznit, že se v kategorii vyskytuje také skupina 4, která je kombinací mužů *sexuálně obtěžujících* a mužů *vykazujících groomingové chování*, a zvyšuje tak celkový počet kódů patřících právě těmto skupinám. Nejméně zastoupenou se tak stává skupina 1 (*Muži převážně komunikující*), poté skupina 3 (*Muži vykazující groomingové chování*) a nejvíce zastoupenou zůstává skupina 2 (*Muži sexuálně obtěžující*).

3.3.7.3. Trestná činnost

Do této kategorie spadají všichni muži, kteří se dopustili trestné činnosti. Jedná se o trestnou činnost *Vydírání* (§175 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku) a trestnou činnost *Navazování nedovolených kontaktů s dítětem* (§193b zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku), popřípadě kombinace obou možností.

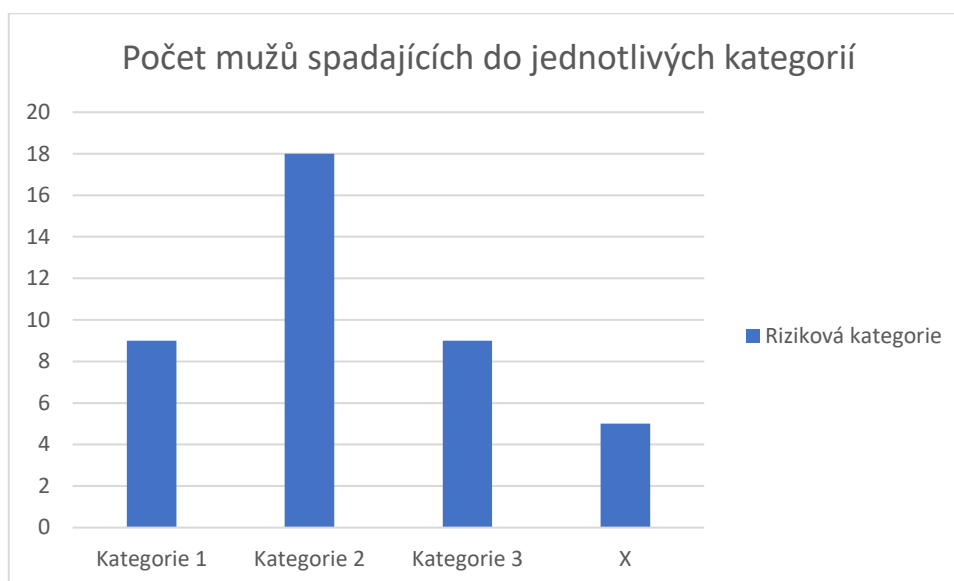
Muži této kategorie se tedy buďto uchýlili k vydírání dívky či se s ní sešli na osobní schůzce. Předmětem vydírání se staly zpravidla obnažené fotky dívky, které chtěl muž vyvěsit na internet či jinak poskytnout dívčinu okolí (e-mailem, vyvěšením ve škole atd.). To vše muž konal za účelem zisku nové fotografie či splnění jiného svého přání (např. videohovor). Počet mužů, kteří se k vydírání uchýlili, je 2.

Muži, kteří dívku vydírali, však pro dívku nepředstavovali nebezpečí fyzického ublížení na zdraví (ačkoli při vydírání může hrozit to, že si dívka na zdraví ublíží sama). Nebezpečí, že dojde k sexuálnímu zneužití či jinému fyzickému ublížení dítěte, hrozí nejvíce od těch mužů, kteří se s dítětem osobně sejdou. Mužů, kteří se se svou domnělou 12letou dopisovatelkou sešli (za jakýmkoli účelem) bylo celkem 6.

Do kombinace obou možností spadá pouze jeden muž. Tento muž se uchýlil jak k vydírání dívky, tak se s ní sešel osobně. Představuje tedy nebezpečí jak pro psychické, tak fyzické zdraví dítěte.

Celkový počet mužů spadajících do nejvíce rizikové kategorie je 9. Dominuje jí pak zastoupení skupiny 3 (*Muži vykazující groomingové chování*), a to v celkovém počtu 44,44 %. Dále zde máme vysoké zastoupení (33,33 %) skupiny 1 (*Muži převážně komunikující*) a nejmenší zastoupení mají skupiny 2 a 4 (obě po 11,11 %). Je třeba počítat s tím, že ve 4. skupině bylo celkově malé zastoupení mužů, a že tato skupina opět navyšuje celkový počet skupiny 2 a 3. Konečné pořadí však stále zůstává: skupina 3, skupina 1 a skupina 2 (řazeno od nejvíce zastoupených).

Tabulka č. 9 – Počet mužů spadajících do jednotlivých kategorií

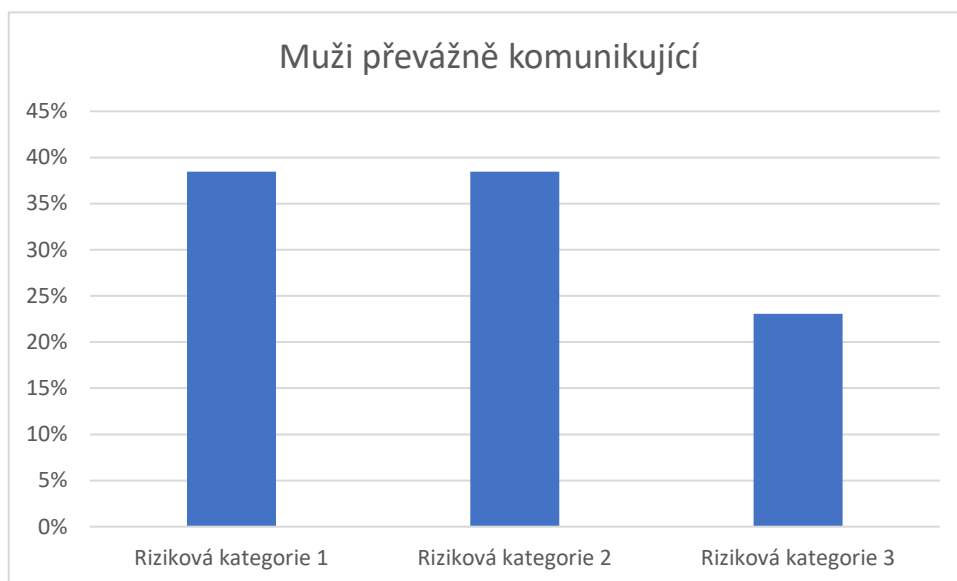
Na ose X této tabulky se nachází jednotlivé rizikové kategorie. Kategorie jsou řazeny od nejméně rizikové – kategorie 1 odpovídá kategorii *Brzké ukončení interakce*, kategorie 2 pak kategorii *Udržování kontaktu* a kategorie 3 zase kategorii *Trestné činnosti*. Kategorie X je skupina těch mužů, jejichž závěrečná interakce nebyla zachována. Na ose Y se pak nachází počet mužů, který do dané kategorie spadá, a to v absolutním skóre.

Jak je z tabulky patrné, největší zastoupení má kategorie 2 (*Udržování kontaktu*), která čítá polovinu mužů. Druhá polovina je pak rovnoměrně rozdělena mezi kategorie 1 a 3. S muži, u kterých nebyla závěrečná interakce zachována, jsem v další analýze nepočítala.

3.3.5. Výsledky – Srovnání jednotlivých skupin mužů s rizikovými kategoriemi

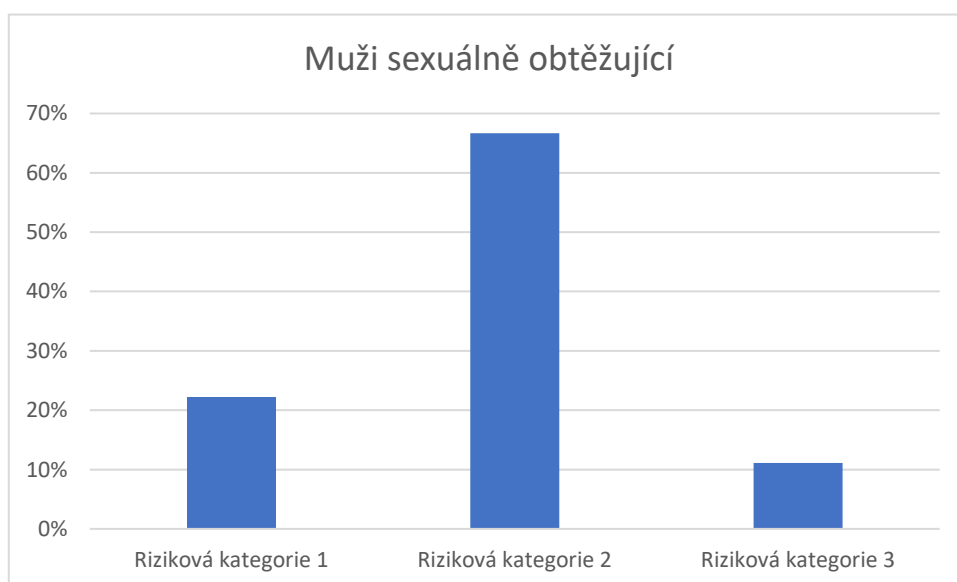
V této části práce bych chtěla srovnat 4 skupiny mužů, které vznikly na základě selektivního kódování v rámci lingvistické analýzy, se 3 rizikovými kategoriemi založených na závěrečných interakcích s jednotlivými muži. Toto srovnání bude provedeno z hlediska jednotlivých skupin, takže výsledkem bude procentuální zastoupení každé rizikové kategorie v jednotlivých skupinách. Z toho bude možné odhadnout pravděpodobnost nebezpečí, které pro dítě představuje osoba, kterou dítě potká na internetu, a to pouze na základě prvních 5 minut interakce.

Tabulka č. 10 – Zastoupení rizikových kategorií ve skupině 1 (*Muži převážně komunikující*)

Z tabulky lze vyčíst, že příslušníci skupiny 1 (*Muži převážně komunikující*) představují pro dítě pravděpodobně nízkou až střední míru nebezpečí. Oba druhy rizikové kategorie jsou v této skupině zastoupeny 38,46 %. Pravděpodobnost, že muži skupiny 1 budou představovat nejvyšší míru nebezpečí, je sice nižší, avšak s celkovým zastoupením 23,07 %, není ani tato pravděpodobnost zanedbatelná.

Tabulka č. 11 – Zastoupení rizikových kategorií ve skupině 2 (*Muži sexuálně obtěžující*)

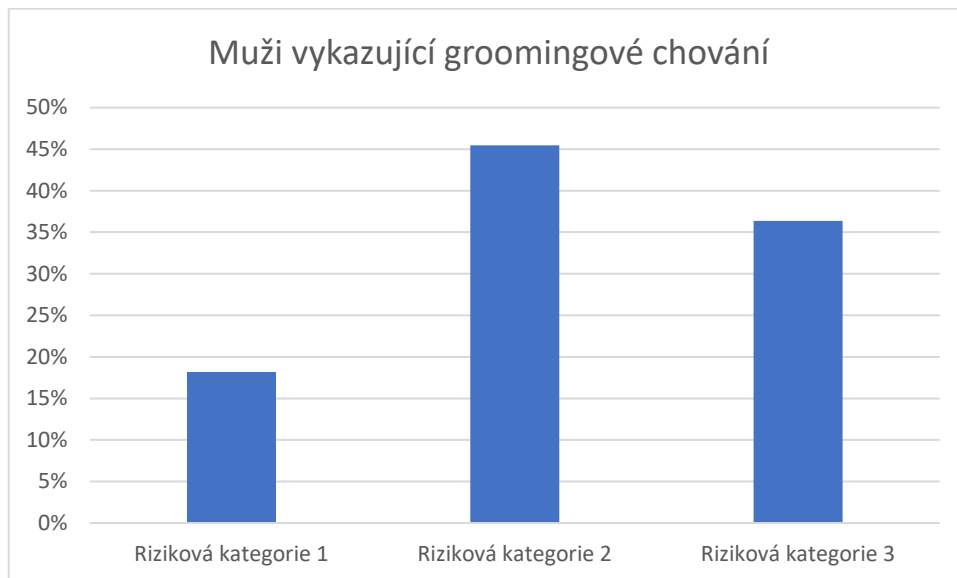

Muži zařazení do skupiny 2 (*Muži sexuálně obtěžující*) vykazují s největší pravděpodobností střední stupeň rizika. Jejich celkové zastoupení činí 66,66 %, což je

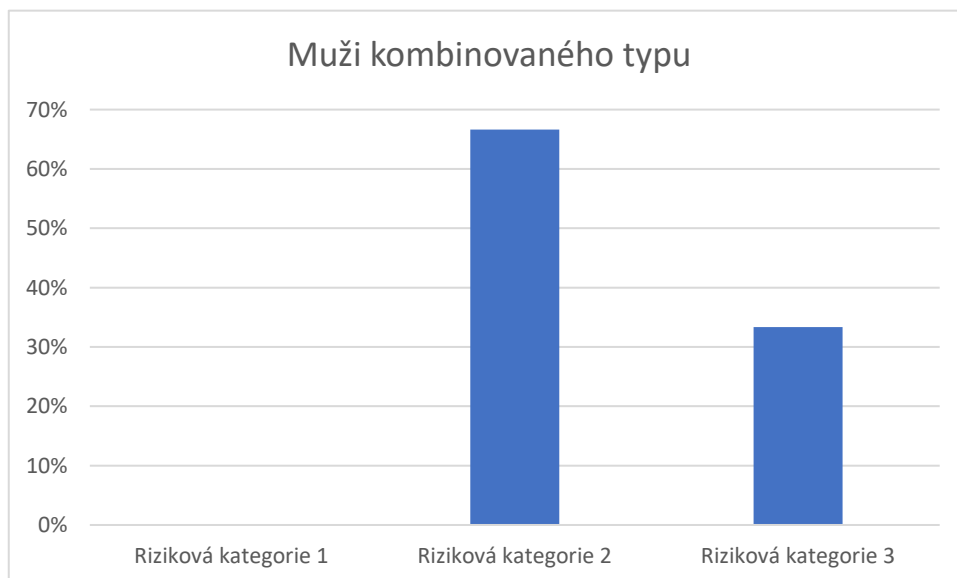
zastoupení vysoké. Následně představují nejnižší stupeň rizika (22,22 %) a až poté nejvyšší (11,11 %).

Tabulka č. 12 – Zastoupení rizikových kategorií ve skupině 3 (*Muži vykazující groomingové chování*)

Muži spadající do skupiny 3 (*Muži vykazující groomingové chování*) pro dítě představují nejčastěji střední až vysoký stupeň rizika. Do rizikové kategorie 2 spadá 45,45 % mužů a do rizikové kategorie 3 36,36 %. Nejméně zastoupena je pak riziková skupina 1, a to s celkovým počtem 18,18 %.

Tabulka č. 13 – Zastoupení rizikových kategorií ve skupině 4 (*Kombinovaný typ*)

Z mužů skupiny 4 (*Kombinovaný typ*) nebyl do nejméně rizikové kategorie zařazen ani jeden. Nejčastěji se zde vyskytovala riziková kategorie 2 (66,66 %), a poté kategorie 3 (33,33 %).

3.5. Diskuse

V empirické části práce jsem zaměřila na to, zda je možné odhadnout míru rizikivosti, kterou pro dítě představují lidé, kteří dítě osloví na internetu, a to již z počáteční fáze jejich interakce. Celá analýza byla založena na datech získaných během natáčení dokumentu *V síti* a předmětem zkoumání se staly videohovory uskutečněné mezi herečkami a muži, kteří je oslovili na internetové platformě.

Jelikož byla analýza zaměřená na počáteční fázi interakce, zvolila jsem si za výchozí bod prvních 5 minut videohovoru od *každého* muže. Pokud muž volal s více než jednou herečkou (a měl tak více počátečních interakcí), zařadila jsem do analýzy pouze jeden z hovorů. Bylo tak učiněno z toho důvodu, že se jeho strategie opakovala a následně přiřazené kódy se opakovaly, což by narušovalo výsledky analýzy. Pokud muž s herečkou nevolal ani požadovaných 5 minut (celkem bylo 7 takových videohovorů), byl z analýzy vyřazen. Celkem byla tedy analýza tvořena 41 videohovory.

Prvním krokem bylo tedy přepsat prvních 5 minut videohovorů uskutečněných mezi mužem a herečkou. Přepis byl tvořen takovým způsobem, že dokud mluvil jeden komunikující, vše, co říkal, bylo zaznamenáváno do jedné kolonky, a to až do té doby, kdy začal mluvit druhý komunikující. Tímto stylem pak vznikly jakési „řečové segmenty“, které mohly být tvořeny jak jedním slovem, tak několika větami (pokud například vedl komunikující monolog). Příklad přepisu je zobrazen v tabulce 1.

Ke každému segmentu byl pak v rámci otevřeného kódování přiřazen kód (popř. kódy), odpovídající tomu, co se v daném segmentu vyskytovalo za konverzační téma. Tato témata mohla být např.: pozdrav, lichocení, sexuálně explicitní otázky, otázky na harmonogram rodičů apod.

Další fází bylo tzv. axiální kódování, ve kterém se tyto kódy slučovaly v jim nadřazenou tematickou skupinu. Takových skupin vzniklo dohromady 25, z čehož 6 bylo stejných jak pro muže, tak pro herečku. Tyto tematické skupiny jsou vyobrazeny v tabulce 2 a jsou podrobněji popsány v kapitole 3.3.2.2. *Tematické skupiny*. Témata společná pro muže i dívku byla následující: *Zahájení konverzace*; *Technické potíže*; *Osobní otázky či požadavky*; *Reciprocita*; *Osobní informace o sobě*; a *Ukončení hovoru/loučení*. Dívce samotné pak byly přiřazeny tematické skupiny: *Připomínání své nezletilosti*; *Odmítání požadavků muže*; *Upozorňování, že si chce povídat*; a *Žádání muže o odhalení identity*. A čistě mužské tematické skupiny pak byly: *Otázky na harmonogram rodičů/zda je doma dívka*

sama; Sexuálně zabarvené otázky, narážky; Upevňování citové vazby, lichocení, flirt; Sexuálně zabarvené požadavky; Sliby/odměny za uposlechnutí; Plány/náznaky o budoucí interakci; Ujišťování se, aby jejich interakce či jeho identita zůstala utajená; Zjišťování preference dívky; a Přesvědčování o tom, že je jejich interakce v pořádku.

Rovněž tyto tematické skupiny bylo třeba seskupit do jim nadřazených skupin, které již byly konečné. Toho jsme dosáhli pomocí tzv. selektivního kódování, při kterém jsem se řídila dvěma kritérii: kódy, ze kterých bude závěrečná skupina složena, budou mít *společné a jim nadřazené téma*; a to, zda budou či nebudou dané kódy skupinu tvořit, bude založeno na základě *signifikance a míry výskytu* jednotlivých kódů. Za dolní hranici míry výskytu kódu jsem si stanovila 25 %. To znamená, že pokud se ze všech 41 případů kód vyskytoval v menší míře, než je 25 %, nebyl do závěrečné skupiny zařazen. Z hlediska *signifikance* jsem pak vyřadila drtivou většinu kódů dívky, jelikož předmětem zkoumání je zde chování potenciálních predátorů, nikoli hereček. Dále jsem na základě *signifikance* vyřadila tematickou skupinu *Technické potíže a Ukončení hovoru/loučení*.

Výsledkem selektivního kódování pak byly 3 skupiny. První skupinou je skupina s názvem *Nezávazná konverzace*, a spadá do ní tematická skupina *Zahájení konverzace; Osobní otázky; Reciprocita; a Osobní informace o sobě*. Jedná se tedy o zdánlivě neškodnou komunikaci mezi mužem a dívkou. Druhou skupinou je skupina *Sexuální chování* a sestává z tematických skupin *Sexuálně zabarvené otázky/narážky; Sexuálně zabarvené požadavky; Odmitání požadavků*. Tematická skupina *Odmitání požadavků* je jediná skupina, kterou jsem dívce ponechala, a to z důvodu její relevance. Poslední skupinou je skupina *Potenciální groomingové chování* a skládá se z tematických skupin *Upevňování citové vazby; Ujišťování se, aby interakce zůstala utajená; Zjišťování preference; a Přesvědčování o tom, že je jejich interakce v pořádku*. Tato skupina je složena z kódů, které mi během otevřeného kódování připadaly, jako jakési „výstražné signály“ (tzv. *red flags*).

Na základě toho, jaké množství kódů převažuje u každého jednotlivce, a jaký je mezi těmito kódy poměr, bylo možno přiřadit každého muže do odpovídající skupiny. Rozhodujícím byl jak procentuální výskyt jednotlivých kódů, tak *signifikance* jednotlivé kódové skupiny.

První skupinou jsou *Muži převážně komunikující* a spadá do ní celkem 14 mužů (tj. 34,14 %). Tato skupina je založena na 85% výskytu kódů ze skupiny *Nezávazné konverzace* a úplné absenci kódů ze skupiny *Sexuálního chování*. Tato kritéria jsou zvolena z toho

důvodu, že kódy ze skupiny *Nezávazné konverzace*, se vyskytovaly ve všech případech, a bylo tedy potřeba, aby ve skupině *Mužů převážně komunikujících*, tvořily drtivou většinu.

Druhou skupinou jsou *Muži sexuálně obtěžující* a tvoří ji dohromady 11 mužů (tj. 26,82 %). Tato skupina sestává z těch případů, kdy kódy skupiny *Nezávazné konverzace* nedosahovaly na stanovených 85 % výskytu, a kdy se kódy skupiny *Sexuálního chování* vyskytovaly znatelně častěji než kódy skupiny *Potenciálního groomingového chování*.

U třetí skupiny, s názvem *Muži vykazující groomingové chování*, to bylo naopak. Kódy skupiny *Nezávazné konverzace* se sice také musely vyskytovat v méně než 85 % konverzace, avšak kódů skupiny *Sexuálního chování* muselo být znatelně méně než kódů skupiny *Potenciálního groomingového chování*. Do této skupiny spadá celkem 13 mužů (tj. 31,7 %).

Poslední skupinou je skupina mužů, kteří opět nedosahují požadovaných 85 % výskytu kódů ze skupiny *Nezávazné konverzace*, ale mezi výskytem kódů ze skupiny *Sexuálního chování* a kódů ze skupiny *Potenciálního groomingového chování*, není procentuálně tak znatelný rozdíl. Rozdíl mezi výskytem kódů těchto dvou skupin netvoří více jak 10 %. Tito muži se tedy vyznačují tím, že jejich konverzace není úplně nezávadná (nedostačují na skupinu *Mužů převážně komunikujících*) a jejich sexuální chování a potenciálně groomingové chování se vyskytuje v podobné míře. Celkový počet mužů spadajících do této skupiny jsou 3 (tj. 7,31 %).

Konečnou fází výzkumu bylo zjistit to, jakým způsobem skončily jednotlivé interakce uskutečněné mezi mužem a dívkou. V této fázi výzkumu jsem se uchýlila k práci se zbylými druhy dat, které byly během natáčení dokumentu *V síti* pořízeny. Jedná se tedy především o chatové konverzace, ale rovněž o osobní schůzky uskutečněné mezi mužem a dívkou. K osobní schůzce samozřejmě nedošlo ve všech případech, avšak nějaká chatová konverzace po uskutečněním videohovoru proběhla téměř vždy. V 5 případech však nebyla dochována ani ta, a tak se konečný počet analyzovaných mužů snižuje na 36. Na základě různých druhů výstupů, ke kterým mohla daná interakce vést, jsem pak vytvořila 3 skupiny a seřadila je dle toho, jak velké riziko pro dítě představují.

První touto rizikovou kategorií je kategorie *Brzké ukončení interakce či ,neobtěžování‘*. Muži spadající do této rizikové kategorie pro dítě představují nejmenší hrozbu, jelikož dívku po proběhnutém videohovoru dále nekontaktovali či jejich konverzace nebyla nijak ‚obtěžující‘. To znamená, že pokud dívky psali i nadále, zpráv nebylo mnoho,

nebyly závadné, a když jim dívka neodepisovala, interakci sami ukončili. Tato kategorie byla z nadpoloviční většiny tvořena muži zařazenými do skupiny *Mužů převážně komunikujících* (55 %) a každá ze zbylých dvou skupin (*Muži sexuálně obtěžující* a *Muži vykazující groomingové chování*) tvořila stejným dílem zbytek (tzn. každá skupina byla zastoupena 22,5 %). To by znamenalo, že s největší pravděpodobností jsou pro dítě nejméně nebezpeční ti, u nichž se v počáteční konverzaci neobjeví žádné sexuální chování a ti, kteří ve velkém měřítku vykazují známky nezávazné konverzace. Do této kategorie však spadají i ti, kteří prvky sexuálního chování a potenciálního groomingového chování vykazovali, z čehož vyplývá, že i muži, kteří toto chování vykazují, se mohou rozhodnout dítě nadále neobtěžovat. Z jakého důvodu se tak děje však nevíme. Pozitivně smýšlející lidé si snad mohou říci, že se tak děje z toho důvodu, že si muž své nepatřičné chování uvědomí a záměrně jej zanechá; negativně smýšlející lidé si mohou říci, že tak je proto, že si muž najde jinou oběť.

Druhou (středně rizikovou) kategorií je kategorie *Udržování kontaktu*. Do této kategorie jsem zařadila všechny muže, kteří s dívkami udržovali i nadále kontakt, jehož obsah nebyl nezávadný. Tito muži chtěli především od dívky získat další fotografie či se snažili přimět ji k dalšímu hovoru. Rovněž jsem do této kategorie zařadila ty, jež dívky zasílali svoje obnažené fotografie či se s ní začali domlouvat na osobní schůzce. K osobní schůzce v těchto případech však nikdy nedošlo, a nelze říct s jistotou, proč tomu tak bylo. Ztratil snad daný muž odvalu; uvědomil si, že by to nebylo správné; či neměl filmový štáb kapacitu na to, aby k dalšímu natáčení osobních schůzek došlo? V každém případě muži této kategorie nepřinášejí pro dítě velké nebezpečí a jejich jednání je spíše „obtěžující“. Jelikož zde nedošlo k žádnému jinému než ústnímu nátlaku, dítě, které by se do takovéto situace dostalo, může ještě snadno z interakce odstoupit (odejít z platformy, zablokovat danou osobu apod.). Do této kategorie spadá celkem 18 mužů, z čehož největší podíl má skupina *Mužů sexuálně obtěžujících*, v celkovém počtu 33,33 %. Skupiny *Mužů převážně komunikujících* a *Mužů vykazujících groomingové chování* jsou pak obě zastoupeny stejným počtem, a to 27,77 %. Ve skupině se také objevuje skupina *Mužů kombinovaného typu* (11,11 %), který tak navyšuje počet mužů, kteří vykazovali sexuální či groomingové prvky chování. Z toho nám vyplývá, že druhou nejméně rizikovou skupinou jsou *Muži sexuálně obtěžující*, kteří sice hledají na internetu fyzické uspokojení, a kteří si k němu sice vyberou nezletilou osobu, avšak nepředstavují pro ni nebezpečí fyzického ublížení na zdraví či sexuálního zneužití.

K osobním schůzkám totiž nikdy nedošlo a jediné, co po dítěti vyžadují, jsou obnažené fotografie či videohovor se záměrem svého vlastního sexuálního uspokojení.

Nejrizikovější kategorií je kategorie *Trestné činnosti*, do které spadají všichni muži, jejichž závěrečná interakce se proměnila v trestné jednání. Trestné činnosti, které jsem během práce s daty zaznamenala, jsou celkem dvě, a to trestná činnost *Vydírání* a trestná činnost *Navazování nedovolených kontaktů s dítětem*. Vydírání se zpravidla vyskytovalo za účelem zisku dalších obnažených fotografií dívky či splnění jiného přání muže (např. uskutečnění videohovoru). Do trestné činnosti *Navazování nedovolených kontaktů s dítětem* pak spadají osobní schůzky. Muži z dokumentu *V síti* se ve skutečnosti s dítětem nesešli (nespáchali tak trestný čin), avšak mysleli si, že na takovou schůzku jdou, a pro dítě tak potenciální nebezpečí představují. Jeden z mužů se dokonce uchýlil jak k vydírání, tak se s dívkou sešel. Představuje tak pro dítě nebezpečí z hlediska jeho psychického zdraví (vydírání), tak je zde šance, že mu ublíží na zdraví fyzickém (osobní schůzka). Této rizikové kategorii dominuje zastoupení *Mužů vykazujících groomingové chování* (44,44 %), druhé místo překvapivě získali *Muži převážně komunikující* (33,33 %) a nejmenší zastoupení mají *Muži sexuálně obtěžující* a *Muži kombinovaného typu* (obě po 11,11, %). Z toho vyplývá, že muži, kteří v počáteční fázi interakce vykazují především sexuální chování, mají nejmenší pravděpodobnost, že se později uchýlí k vydírání, či se s dívkou osobně sejdou. K této trestné činnosti se nejčastěji uchýlovali muži, kteří již v prvních 5 minutách vykazovali známky groomingového chování, ale rovněž muži, kteří si s dívkou pouze povídali. U těchto mužů se tak groomingové chování mohlo projevit až v pozdější fázi interakce, a jejich zdánlivá počáteční přátelskost mohla být pouze taktikou, jak si dívku získat.

V posledním kroku jsem se rozhodla srovnat výsledky selektivního kódování se závěrečnými rizikovými kategoriemi. To, kolik procent mužů ze skupin vzniklých selektivním kódováním zastupuje každou z rizikových kategorií, již víme, avšak to tvoří spíše deskripci složení jednotlivých kategorií. Pokud chceme odhadnout potenciální nebezpečí, které pro dítě představují osoby na internetu, je třeba srovnat tyto výsledky z hlediska jednotlivých skupin mužů.

Muži převážně komunikující z hlediska pravděpodobnosti vykazují pro dítě nízké až střední nebezpečí. 76,92 % těchto mužů bylo totiž zařazeno do rizikové kategorie 1 a 2. Zbylých 23,07 % mužů bylo zařazeno do rizikové kategorie 3. Právě na těchto zbylých 23,07 % je tedy třeba se zaměřit. Je třeba zjistit, kdy se u nich objevilo rizikové chování a co tedy

určuje, zda bude osoba vykazující přátelské chování v počáteční fázi interakce pro dítě nebezpečná či nikoli. Rovněž je třeba se zaměřit na těch 38,46 %, kteří spadají do rizikové kategorie 2. Proč bylo i jejich chování později změněno, proč po dívce vyžadovali fotografie či se s ní chtěli sejt? Z výsledků tohoto srovnání lze říci, že pouze těch posledních 38,46 % mužů, kteří se v počáteční fázi interakce chovali přátelsky, u svého čestného jednání i skončili. Avšak jak víme z popisu rizikové kategorie 1, nelze říci ani důvod toho, proč jejich interakce tak brzy skončila. Pokud bychom spekulovali a přiklonili se na stranu toho, že si dotyčný našel jinou obět', nezůstává nám z této skupiny mužů příliš mnoho těch, kteří by pro dítě nepředstavovali žádné nebezpečí.

Muži sexuálně obtěžující byli v celkovém počtu 66,66 % zástupci rizikové kategorie 2 a vykazují tak pro dítě pravděpodobně střední stupeň rizika. 22,22 % těchto mužů pak bylo přiřazeno k rizikové kategorii 1 a nejméně pravděpodobné je, že by pro dítě představovali riziko největší (do kategorie 3 spadá 11,11 %). Znamená to, že muži, kteří již v počáteční fázi interakce vykazují prvky sexuálního chování, budou nejspíše po dítěti chtít, aby obnažené fotografie zasílalo i nadále. Mnoho jich pravděpodobně také konverzaci brzy ukončí, ale někteří se mohou uchýlit k trestné činnosti. V případě těchto mužů je logické, že se budou spíše uchýlovat k trestné činnosti *Vydirání*, spíše, než že by se s dítětem sešli osobně, jelikož jejich hlavním záměrem je fyzické uspokojení. Zdá se tedy, že na rozdíl od *Mužů převážně komunikujících* zde chápeme, s jakým účelem dítě na internetu oslovili. Kromě toho je také jejich chování stále a předvídatelné, na rozdíl od mužů, kteří si v počáteční fázi interakce pouze povídají.

Muži vykazující groomingové chování pro dítě nejčastěji představují střední až vysoký stupeň rizika. Nejvíce z nich zastupuje rizikovou kategorii 2 (45,45 %) a rizikovou kategorii 3 (36,36 %). Nejméně zastoupená pak zůstává riziková kategorie 1 (18,18 %). To by znamenalo, že muži, kteří již v počáteční fázi interakce vykazují prvky groomingového chování (jako je *Upevňování citové vazby*, *Ujišťování se, aby interakce zůstala utajená*, *Zjišťování preference dívky* a *Přesvědčování o tom, že je jejich interakce v pořádku*) budou pro dítě nejpravděpodobněji představovat nebezpečí. Jejich zastoupení v rizikové skupině 3 je totiž ze všech ostatních skupin nejvyšší, takže zde hrozí, že se muži nakonec uchýlí k trestné činnosti. Nejméně pravděpodobné pak je, že muž konverzaci s dítětem sám ukončí.

Co se týče *Mužů kombinovaného typu*, žádný z nich nezastupuje rizikovou kategorii 1. Nejvyšší zastoupení má riziková kategorie 2 (66,66 %) a na druhé příčce se nachází

riziková kategorie 3 (33,33 %). Z toho lze vyvodit, že pokud muž již v počáteční fázi interakce málo komunikuje (má nízké zastoupení kódů skupiny *Nezávazné konverzace*), ale vykazuje podobné množství prvků sexuálního a groomingového chování, bude pro dítě pravděpodobně představovat střední až vysoký stupeň rizika.

Když tyto poznatky posoudíme mezi sebou, lze tvrdit, že nejmenší riziko pro dítě paradoxně představují lidé, kteří již v počáteční fázi interakce vykazují sexuální chování. *Muži sexuálně obtěžující* totiž mají nejmenší procentuální zastoupení rizikové kategorie 3, a většinou se tedy neuchylují k trestné činnosti. Toto zastoupení mají dokonce nižší než skupina *Mužů převážně komunikujících*, u kterých nelze s jistotou říci, s jakým záměrem dítě na internetu oslovili. Tato nejistota pak z daných mužů činí více nebezpečné jedince, než jsou *Muži sexuálně obtěžující*, o kterých lze celkem s jistotou tvrdit, že dítě oslovili za účelem svého vlastního fyzického uspokojení. Vysoké procentuální zastoupení v rizikové kategorii 1 a 2 však činí z *Mužů převážně komunikujících* druhou nejméně rizikovou skupinou. Nejrizikovější skupinou tak zůstává skupina *Mužů vykazujících groomingové chování*. Příslušníci této skupiny měli ze všech nejvyšší procentuální zastoupení rizikové kategorie 3 a vysoké měli též zastoupení rizikové kategorie 2. *Muži kombinovaného typu* byli zařazeni pouze do rizikových kategorií 2 a 3 a představují tak pro dítě vyšší stupeň rizika. Je však třeba stále myslet na to, že příslušníků této skupiny bylo málo.

3.6. Limity práce

Prvním významným limitem práce je to, že jelikož byla data získávání proaktivně, je možné, že celková interakce či jen konečná fáze této interakce mezi mužem a herečkou mohla být narušena (ovlivněna) filmovým štábem. Herečky neměly kapacitu na to, věnovat se stovkám mužů najednou, a tak mohla riziková kategorie 1 (*Brzké ukončení interakce*) vzniknout právě z toho důvodu. Nelze tedy říci, že nejméně riziková skupina se skládá pouze z těch, co měli čisté úmysly, jelikož konverzace často končila z toho důvodu, že jim herečka neodpovídala. Nevíme s jistotou, kam by jejich konverzace vedla, kdyby jim odpověděla. Stejně tak mohla být ovlivněná kategorie 2 a 3, a to tím způsobem, že ve 2. kategorii muži často mluvili o osobní schůzce, ke které však došlo jen v případech rizikové kategorie 3. Proč ke schůzce nedošlo však již nevíme. Odstoupil muž od tohoto nápadu a na domluvenou schůzku nedorazil nebo si snad filmový štáb určoval, s kým osobní schůzku uskuteční a s kým ne? Rizikové kategorie 2 a 3 by pak mohly vypadat jinak.

Ze stejného důvodu (proaktivně získávaných dat) je také možné, že bylo chování mužů ovlivněno hereckými výkony hereček. Přeci jen se jednalo o 3 plnoleté ženy, které se za 12leté dívky pouze vydávaly. Na kolik byla jejich role uvěřitelná? Mnoho mužů dívkám během interakce tvrdilo, že vypadají a chovají se na víc. Omlouvali si tím snad svoje chování či prokoukli jejich masky?

Limitujícím je také to, že je výzkum ovlivněn subjektivitou výzkumníka (tj. mnou). Už během otevřeného kódování, kdy jsem k řečovým segmentům přiřazovala jednotlivé kódy, jsem se musela řídit svými pocity a spoléhat na správnost svých rozhodnutí. Jiný výzkumník by možná kódy spojil do jiných skupin a vyšly by mu tak jiné výsledky. Rovněž během přiřazování mužů do vzniklých skupin jsem si určila vlastní kritéria, která měl každý z mužů splňovat. A stejně tak pak vznikly závěrečné rizikové kategorie. Do dalšího výzkumu tedy apeluji na to, aby byla zlepšena reliabilita analýzy, alespoň způsobem shody pozorovatelů.

Posledním limitem bylo to, že se v průběhu analýzy zmenšoval již tak nevelký počet zkoumaných osob. Při prvotním pohledu na data se zdálo, že o videohovory nebude nouze, avšak po vyřazení těch, které nedosahovaly na požadovaných 5 minut, se počet zmenšil na 41 potenciálních predátorů. Počet mužů se pak snížil jen na 36, a to z toho důvodu, že nebyly k dohledání jejich závěrečné interakce. Když si uvědomíme, že muži byli rozřazeni do 4

skupin (tj. v průměru 9 mužů na každou skupinu), nemůžeme výsledky naší analýzy s jistotou generalizovat na zbytek populace, což byl jeden z hlavních cílů mé práce.

4. Závěr

Cílem mé bakalářské práce na téma *online sexuálního zneužívání nezletilých* bylo zjistit, zda lze již z počáteční fáze interakce odhadnout, jakou míru nebezpečí pro dítě přináší člověk, který dítě na internetu osloví. Všechna data, která jsem k analýze využila byla získána během natáčení dokumentárního filmu *V síti* (2020), který se snažil na problematiku *online sexuálního zneužívání nezletilých* upozornit. Na základě verbální analýzy prvních 5 minut z každého videohovoru uskutečněného mezi mužem a herečkou jsem za pomoci otevřeného, axiálního a selektivního kódování vytvořila 4 skupiny mužů. První skupinou mužů byli *Muži převážně komunikující*, u nichž se v počáteční fázi interakce vyskytovaly především přátelská konverzační témata. Druhou skupinou pak byli *Muži sexuálně obtěžující*, kteří se vyznačovali tím, že po dívce chtěli, aby se svlékla. Třetí skupinou se stali *Muži vykazující groomingové chování*, u kterých jsem již v první fázi interakce zaznamenala jakési výstražné signály (například otázky na harmonogram rodičů apod.). Poslední skupinou se stali *Muži kombinovaného typu*, kteří vykazovali známky jak sexuálního, tak groomingového chování.

Když jsem tyto skupiny porovnála se 3 rizikovými kategoriemi, které vznikly na základě toho, jak dané interakce skončily, vyšlo mi, jakou míru nebezpečí pravděpodobně daní muži pro dítě představují. Za nejméně rizikovou skupinu jsem překvapivě zvolila *Muže sexuálně obtěžující*, jelikož se nejméně uchýlovali k trestné činnosti. Tito muži sice často herečkám psali i nadále a vyžadovali po nich další obnažené fotografie či videohovory, avšak nejméně často se uchýlili k vydírání či osobní schůzce. Herečky tak i poté, co obnaženou fotku poslali, mohly interakci ukončit. Za středně nebezpečnou jsem zvolila *Muže převážně komunikující*, jelikož často po uskutečněném videohovoru přestali herečkám psát. Protože však nelze předpovědět, za jakým účelem herečky oslovili, a protože se častěji dopouštěli trestné činnosti než *Muži sexuálně obtěžující*, zvolila jsem pro ně druhé místo. Na rozdíl od mužů, kteří v počátcích interakce neskrývali své záměry o dosažení sexuálního uspokojení, můžeme u *Mužů převážně komunikujících* předpokládat, že bylo jejich prvotní přátelské chování pouhou strategií toho, jak si dívku získat. Za vysoce nebezpečnou jsem pak zvolila skupinu *Mužů vykazujících groomingové chování*. Ti se totiž k trestné činnosti uchýlovali nejčastěji.

Ke generalizaci výsledků na zbytek populace a pro vývoj algoritmu na odhalení rizikivosti lidí na internetu to však nestačí, jelikož se můj konečný vzorek skládal jen ze 36 mužů. Přesto věřím, že tato verbální analýza může k jeho vývoji přispět, a to především díky

kódům skupiny *Potenciálního groomingového chování*. Pokud by se například provedla verbální analýza delších časových úseků, než je 5 minut, mohlo by to společně s kódy, které jsem v rámci své verbální analýzy vyhodnotila jako kódy *Potenciálního groomingového chování*, položit pro vývoj tohoto algoritmu základ. Pro větší bezpečí našich dětí na internetu má tato analýza jistě smysl.

5. Zdroje

5.1. Vědecká literatura

1. ALEXY, E. M., BURGESS, A. W., & BAKER, T. (2005). *Internet Offenders. Journal of Interpersonal Violence, 20(7), 804–812.* doi:10.1177/0886260505276091
2. BARRENSE-DIAS, Y., BERCHTOLD, A., SURÍS, J.-C., & AKRE, C. (2017). *Sexting and the Definition Issue. Journal of Adolescent Health, 61(5), 544–554.* doi:10.1016/j.jadohealth.2017.05
3. BARYSHEVTSEV, M. V., & MCGLONE, M. S. (2018). Pronoun Usage in Online Sexual Predation. *Cyberpsychology, Behavior, and Social Networking, 21(2), 117–122.* doi:10.1089/cyber.2016.
4. BAUMGARTNER, S. E., VALKENBURG, P. M., & PETER, J. (2010). *Unwanted online sexual solicitation and risky sexual online behavior across the lifespan. Journal of Applied Developmental Psychology, 31(6), 439–447.* doi:10.1016/j.appdev.2010.07.005
5. BLACK, P. J., WOLLIS, M., WOODWORTH, M., & HANCOCK, J. T. (2015). A linguistic analysis of grooming strategies of online child sex offenders: Implications for our understanding of predatory sexual behavior in an increasingly computer-mediated world. *Child Abuse & Neglect, 44, 140–149.* doi:10.1016/j.chiabu.2014.12.004
6. BRIGGS, P.; SIMON, W. T.; SIMONSEN, S. (2011). An Exploratory Study of Internet-Initiated Sexual Offenses and the Chat Room Sex Offender: Has the Internet Enabled a New Typology of Sex Offender?. *Sexual Abuse: A Journal of Research and Treatment, 23(1), 72–91.* doi:10.1177/1079063210384275
7. BRYCE, India a Wayne PETHERICK. *Child Sexual Abuse: Forensic Issues in Evidence, Impact, and Management.* Academic Press, 2020. ISBN 0128194359.
8. DE SANTISTEBAN, Patricia; DEL HOYO, Joana; ALCÁZAR-CÓRCOLES, Miguel Ángel; GÁMEZ-GUADIX, Manuel (2018). Progression, maintenance, and feedback of online child sexual grooming: A qualitative analysis of online predators. *Child Abuse & Neglect, 80(), 203–215.* doi:10.1016/j.chiabu.2018.03.026

9. DEHART, Dana; DWYER, Gregg; SETO, Michael C.; MORAN, Robert; LETOURNEAU, Elizabeth; SCHWARZ-WATTS, Donna (2016). *Internet sexual solicitation of children: a proposed typology of offenders based on their chats, e-mails, and social network posts*. *Journal of Sexual Aggression*, (), 1–13. doi:10.1080/13552600.2016.1241309
10. FINKELHOR, David & DZIUBA-LEATHERMAN, Jennifer. (1994). Victimization of Children. *The American psychologist*. 49. 173-83. 10.1037//0003-066X.49.3.173.
11. GAUZ, Maurice Jason. *'This Would Be Much Funner in Person'A Qualitative Grounded Theory Analysis of Cybergrooming*. 2014. PhD Thesis. Portland State University.
12. HENSHAW, M., OGLOFF, J. R. P., & CLOUGH, J. A. (2015). *Looking Beyond the Screen: A Critical Review of the Literature on the Online Child Pornography Offender*. *Sexual Abuse: A Journal of Research and Treatment*, 29(5), 416–445. doi:10.1177/1079063215603690
13. HORNOR, Gail. Online Sexual Solicitation of Children and Adolescents. *Journal of Pediatric Health Care*, 2020, 34.6: 610-618.
14. KLOESS, J. A., LARKIN, M., BEECH, A. R., & HAMILTON-GIACHRITSIS, C. E. (2018). Case Studies of Men's Perceptions of Their Online Sexual Interactions With Young People: An Interpretative Phenomenological Analysis. *Sexual Abuse*, 107906321876903. doi:10.1177/1079063218769031
15. KOPECKÝ, Karel a Kamil KOŽÍŠEK. Fenomén sexting v teorii a praxi (díl 1). *Skauting* [online]. 2015 [cit. 2022-06-23]. Dostupné z: <https://www.e-bezpeci.cz/index.php/temata/sexting/994-fenomensexting1>
16. KOPECKÝ, Karel, Rene SZOTKOWSKI a Veronika KREJČÍ. *Risks of Internet Communication IV*. Olomouc, 2014. Palacky University in Olomouc.
17. MITCHELL, K., FINKELHOR, D., & WOLAK, J. (2007). Youth Internet Users at Risk for the Most Serious Online Sexual Solicitations. *American Journal of Preventive Medicine*, 32(6), 532–537. doi:10.1016/j.amepre.2007.02.001
18. MITCHELL, K.J., WOLAK, J. & FINKELHOR, D. Police Posing as Juveniles Online to Catch Sex Offenders: Is It Working?. *Sex Abuse* 17, 241–267 (2005). <https://doi.org/10.1007/s11194-005-5055-2>
19. PECHÁČKOVÁ, Marika. *Kdo chytá v síti*. Brno: BizBooks, 2020. ISBN 978-80-265-0919-6.

20. PRAT, S.; JONAS, C. (2012). Psychopathological characteristics of child pornographers and their victims: a literature review. *Medicine, Science and the Law*, (), msl.2012.011133–. doi:10.1258/msl.2012.011133
21. VAN DER KOLK, Bessel A. Editorial introduction: Child abuse & victimization. *Psychiatric Annals*, 2005, 35.5: 401-408.

5.2. Internetové zdroje

1. Problematika sexuálního zneužívání. *Centrumelektra.cz* [online]. 2013 [cit. 2022-06-23]. Dostupné z: <http://centrumelektra.cz/?p=35>
2. Viktimologie. In: *Wikipedia: the free encyclopedia* [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2001- [cit. 2022-06-23]. Dostupné z: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Viktimologie>
3. Zneužívání dětí na internetu: Kyberkriminalita. *Policie.cz* [online]. [cit. 2022-06-23]. Dostupné z: <https://www.policie.cz/clanek/zneuzivani-deti-na-internetu.aspx>

6. Seznam tabulek a grafů

Tabulka č. 1 - Příklad přepisu do 1 minuty

Tabulka č. 2 - Vzniklé tematické skupiny

Tabulka č. 3 - Výše přiložený příklad s již přiřazenými kódy

Tabulka č. 4 - Selektivní kódování

Tabulka č. 5 - Výskyt kódů u skupiny 1. (Muži převážně komunikující)

Tabulka č. 6 - Výskyt kódů u skupiny 2 (Muži sexuálně obtěžující)

Tabulka č. 7 - Výskyt kódů u skupiny 3. (Muži vykazující groomingové chování)

Tabulka č. 8 - Výskyt kódů u skupiny 4. (Kombinovaný typ)

Tabulka č. 9 - Počet mužů spadajících do jednotlivých kategorií

Tabulka č. 10 - Zastoupení rizikových kategorií ve skupině 1 (Muži převážně komunikující)

Tabulka č. 11 - Zastoupení rizikových kategorií ve skupině 2 (Muži sexuálně obtěžující)

Tabulka č. 12 - Zastoupení rizikových kategorií ve skupině 3 (Muži vykazující groomingové chování)

Tabulka č. 13 - Zastoupení rizikových kategorií ve skupině 4 (Kombinovaný typ)

Graf č. 1 - Průměrný výskyt všech kódů

Graf č. 2 - Nezávazná konverzace

Graf č. 3 - Sexuální chování

Graf č. 4 - Potencionální groomingové chování

Graf č. 5 - Skupina 1. Nezávazné konverzace

Graf č. 6 - Skupina 2. Sexuální chování

Graf č. 7 - Skupina 3. Potencionální groomingové chování

Kompletní přepis s kódy:

N	Časový úsek	Komunikant	Verbál	Kódy	Nonverbál	
1	Do 30 sekund	D	Ahoj.	1D	D: krčí ramena, kroutí hlavou, že ne.	
2		M	Haló? Ahoj.	1M		
3		D	Ahoj.	1D		
			Jsi hezká. Fakt moc.			
4		M	Kolik ti je?	8M, 1M		
5		D	12.	4D, 6D		
6		M	Sluší ti to.	8M		
7		D	A tobě?	1D		
8	M	40, nevadí?	5M, 13M			
9	Do 1 minuty	M	Sundáš si tričko?	9M		
10		D	Cože?	7D		
11		M	Jestli si sundáš tričko?	9M		
12		D	Asi ne.	7D		
13		M	Joo, sundej si ho.	9M		
14		D	Nee, proč?	7D		
15		M	Nevim, já jsem zvědavěj.	9M		
16		D	Ale já si s tebou chci povídat.	8D		
17		M	Tak mi povídej něco hezkýho jo? Co ráda děláš?	3M		
			Já ráda hraju třeba na klavír nebo tancuju a mám ráda hudbu celkově.			
18		D		5D		
19		Do 3 minut	M	Hm, a hraješ už dlouho na klavír nebo?	3M	
20			D	Hm, chvílku.	4D	
21			M	Zahraješ mi pak něco?	3M	
22			D	Možná, já nevim, já se stydim asi trochu.	4D	
				Nestyď se, nemáš proč. Stoupneš si na chvílku?		
23			M		8M, 9M	
24			D	Proč?	7D	
25	M		Chci vidět, jak vypadáš. Celá.	7M		
26	D		No normálně.	4D	D: stoupne si, zase si sedá.	
27	D		To stejně moc nejde vidět.	4D		
28	M	Není no. To nevadí. A co jinak děláš?	4M, 3M			

			Chodím do školy a tak..a chatuju a občas jezdím za tátou do Prahy, tam je to	
29	D		super.	4D, 6D
30	M		Kde jinak bydlíš?	1M
31	D		V Kladně.	4D
			Jo, jo. Já v Ústí. To je kousek. Máš hrozně hezký rty. Ale fakt. Fakt no. Nestyd' se, jsi	
32	M		hezká.	5M, 8M
			Děkuju. A jak se jmenuješ?	
33	D		Něco povídej. Martin	4D, 1D
34	M		a ty?	3M, 1M
35	D		Míša.	4D
			Tak to je hezký jméno. Tak mi řekni něco,	
36	M		Míšo, pěknýho.	8M, 3M
37	D		Cože?	4D
			Mi řekni něco pěknýho, Míšo.	
38	M			3M
39	D		Já nevím co.	4D
40	M		Cokoliv.	4M
41	D		A co děláš ty?	3D
			Ted' zrovna? Nebo jinak?	
42	M			4M
43	D		Tak celko..	4D
			Dělám..dělám cestovku takovou	
44	M		malou.	5M
45	D		Cestovku..	4D
		Do 5 minut	Že občas cestuju, no	
46	M		cestovku.	5M
			Co to je, jakože nějak..jako zájezdy?	
47	D		No no no, cestovní kancelář, dělám hory	4D
48	M		víš a tak.	4M
49	D		Tak to je dobrý.	4D
			Je to dobrý no, baví mě to.	
50	M			4M
51	D		A ted'?	1D
			Ted' se tak povaluju, ted' dělám smlouvy na počítači, tak u toho ležím. Ted' teda zrovna nedělám, ale	
52	M		měl bych.	4M

53	M	No a chodíš ráda ven nebo?	3M	
54	D	Jo jako docela jo, když mě máma pustí.	4D, 6D	
55	M	Mamka je taďka doma nebo?	6M	
56	D	Nenene, teď ne, teď je v práci.	6D	
57	M	Jo, tak to je dobrý.	4M	
58	D	Jo to je super, konečně mám klid.	4D	
59	M	Hmm.. Bych tě chtěl vidět	4M	M: usmívá se
60	M	bez toho trika.	7M	
61	D	A nevadí, že je mi 12?	6D	
62	M	Snad ne ne? Nevadí to tobě?	13M	
63	D	No já jsem asi..nevim. No tak vidíš. Sundáš si	4D	
64	M	ho?	4M, 9M	
65	D	Co?	7D	
66	M	Tričko?	9M	
67	D	Nee.	7D	
68	M	Na chvilku.	9M	
69	D	Ale já si chci povídat. Vždyť si u toho	7D, 8D	
70	M	můžem povídat.	9M	
71	D	Já se stydim.	7D	
72	M	Nestyď se, na chvilku jo?	9M	D: vrtí hlavou, že ne
73	M	Tak zadeček, ten..to není vidět..jo?	9M	
74	D	Nee.	7D	
75	M	Jo, nestyd' se.	9M	
76	D	Nee.	7D	
77	M	Ano. Jo?	9M	
78	D	Uhmh..	7D	D: nesouhlasně.
79	M	Míšo.	9M	